अथ विद्यारण्यमुनिकृता

ऐतरेयोपनिषद्दीपिका ।

यस्य निश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।
निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

इत्थमध्यायत्रयेण प्राणविद्या प्रपञ्चिता । तावता ब्रह्मविद्यायां पुरुषस्य मुख्याधिकारः संपन्नः। कर्मकाण्डोक्तैः कर्मभिर्विविदिषाया उत्पन्नत्वादुपासनया चित्तैकाग्र्यस्य संपन्नत्वाच्च। तत्संपत्तौ शम[1]दमादयो गुणा अर्थसिद्धाः।[2] ते चाऽऽत्मविद्यायामन्तरङ्गभूताः । "शान्तो दान्त उपरतस्तितिक्षुः समाहितो भूत्वाऽऽत्मन्येवाऽऽत्मानं पश्यति" इति[3] श्रुतेः। अतो मुख्याधिकारिणमुपलक्ष्य[4] श्रुतिरध्यायत्रयेण ब्रह्मतत्त्वं विस्पष्टमुपदेष्टु[5]मादौ तत्त्वं संग्रहेण सूचयति—

ॐ आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीन्नान्यत्किंचन मिषत्, इति ।

आत्म[6]शब्दस्यार्थो महर्षिभिरेवं स्मर्यते—

"यच्चाऽऽप्नोति यदादत्ते यच्चात्ति विषयानिह ।
य[7]च्चास्य संततो भावस्तस्मादात्मेति कीर्तितः[8]" इति ।

द्विविधो ह्यात्मा व्यवहारविशिष्टः केवलश्चेति । व्यवहारोऽपि त्रिविधः । जागरणं स्वप्नः सुषुप्तिश्चेति । तत्र सुषुप्तावयं जीवः स्वोपाधिविलये सति परमानन्दरूपं ब्रह्म प्राप्नोति । तथा च कैवल्योपनिषदि श्रूयते—"सुषुप्तिकाले सकले विलीने तमोऽभिभूतः सुखरूपमेति" इति । तस्मादाप्नोतीत्यात्मेति स्मर्यमाणं[9] प्रथमं निर्वचनं द्रष्टव्यम् । स्वप्नावस्थायामयं जीवो जागरणस्थपदार्थवासनाः सर्वा आदत्ते। तथा च वाजसनेयिन आमनन्ति—"स यत्र प्रस्वपित्यस्य लोकस्य सर्वावतो मात्रा[10]मपादाय स्वयं विहत्य स्वयं निर्माय स्वेन भासा स्वेन ज्योतिषा प्रस्वपिति" इति[11] । अस्यायमर्थः—यदाऽयं जीवो वाक्चक्षुरादिदशविधबाह्यकरणोपरतिरूपं स्वापं प्राप्नोति तदानीं सर्वावतो गिरिनदीसमुद्रमनुष्यपश्वादिसर्वपदार्थोपेतस्य लोकस्येन्द्रियैरवलोक्यमानस्यास्य जगतो मात्रां लेशरूपां वासनामपादाय तत्तत्पदार्थेभ्यो[12]ऽवच्छिद्य स्वयं स्वी-

---

१ ग. शमा° । २ ग. °हितः श्रद्धान्वितो भू° । ३ क. °ति । अ° । ४ क. ख. °लभ्य श्रु° । ५ ग. °पदिशति । तत्राऽऽदौ । ६ ख. °शब्दो म° । ग. °शब्दार्थो म° । ७ ख. यदस्य । ८ घ. कीर्त्यते । ९ ग. °णं निर्वचनं प्रथमं द्र° । १० घ. °त्रामादा° । ११ ख. घ. °पं प्रस्वा° । ग. °पं स्वप्नं प्रा° । १२ ख. ग. °भ्योऽपच्छि° ।

कृत्य ततो जागरणाभिमानं स्वयमेव विनाश्य स्वप्ने जगद्रूपं च स्वयमेव निर्माय जगदाकारेण परि[1]णमते स्वेन भासा स्वकीयेनान्तःकरणेन । तथा स्वेन ज्योतिषा स्वरूपचैतन्येन कल्पितपदार्थावभासकेन युक्तः सन्प्रस्वपितीति । तस्माद्वासनो[2]स्वीकारादादत्त इत्यात्मेति द्वितीयं निर्वचनं द्रष्टव्यम् । जागरणावस्थायां चक्षुरादीन्द्रियै[3]र्बाह्यान्[4]रूपादिविषयानत्ति भुङ्क्ते । तथा चाऽऽथर्वणि[5]कैरेवाऽऽम्नायते—"स्त्र्यन्नपानादिविचित्रभोगैः स एव जाग्रत्परितृप्तिमेति" इति । ततो बाह्यविषयभोगानत्तीत्यात्मेति तृतीयं निर्वचनं द्रष्टव्यम् । उपाधिविशिष्टस्यावस्थात्रयमुपजीव्य निर्वचनत्रयमुक्तम् । अथ केवलस्य निर्वचनमुच्यते । यद्यस्मात्कारणादस्याऽऽत्मनो भावः स्वभावविशेषः संततः परिच्छेदरहितः । तथा च सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मे[6]त्यत्र श्रुत्यन्तरे देशकालवस्तुपरिच्छेदराहित्यलक्षणमानन्त्यमभिहितम् । तस्मादतति सातत्येन सर्वत्रं[7] गच्छतीत्यात्मेति चतुर्थं निर्वचनं द्रष्टव्यमिति । एवं सत्यत्राऽऽत्मतत्त्वनिर्देशस्य[8] प्रस्तुतत्वादखण्डैकरसत्वेन[9] संततत्वमात्मशब्दप्रवृत्तिनिमित्तम् ।

यदि धातुप्रत्ययजन्यमवयवार्थमुपेक्ष्य रूढिमाश्रित्य स्वरूपवाचित्वमुच्येत । तदाऽप्यध्यस्तस्य निखिलस्य जगतोऽधिष्ठानत्वेन सर्वस्वरूपत्वमस्ति । न ह्यारोपितानां सर्पधारादण्डमालाबलीवर्दमूत्रितादीनामधिष्ठानभूतां रज्जुमन्तरेण किंचिदन्यद्वास्तवं स्वरूपमस्ति । किं बहुना यद्ययमात्मशब्दो यौगिको यदि वा रूढः सर्वथाऽपि संततोऽखण्डैकरसः सर्वजगदधिष्ठानत्वेन तदीयवास्तवस्वरूपभूतः[10] पदार्थ आत्मशब्देनात्र विवक्षितः । वैशब्दोऽवधारणार्थः । इदमिदानीं सर्वजनीनप्रत्यक्षादिप्रमाणैः सर्वैरपि प्रतीयमानं जगदग्रे सृष्टेः पूर्वमात्मैवाऽऽसीत् । न तु तत्कार्यभूतं नामरूपात्मकं जगदासीत् । नाप्यात्मगोचरौ शब्दप्रत्य[11]यावास्ताम् । लोके मृत्[12]कार्यभूतघटशरावाद्युत्पत्तेः पूर्वं मृदेवास्ति न तु घटादिकम् । तथाऽपि मृद्गोचरौ शब्दप्रत्ययौ विद्येते एव तद्वदत्रापि प्रसक्तौ सत्यां शब्दप्रत्ययावपि वैशब्देन व्यावर्त्येते । देहेन्द्रियादीनामभावे[13]न जिह्वानिष्पाद्यशब्दस्य मनोनिष्पाद्यस्य प्रत्ययस्य चाभावः सुतरामुपपद्यते । नन्विदमात्माऽऽसीदिति सामानाधिकरण्येन जगद्वैशिष्ट्यमात्मनः प्रतीयते नीलमुत्पलमिति सामानाधिकरण्यश्रवणे सत्युत्पलद्रव्यस्य नील[14]गुण[15]वैशिष्ट्यस्य प्रतिभासात् । मैवम् । वैशिष्ट्ये सत्यग्रशब्दवैय-

१ ख. ग. °णतेन स्वे° । २ ग. °नानां स्वी° । ३ ख. °बाह्यादीन्° । ग. °बाह्यविषयान्° । ४ ग. °पादीन्विष° । ५ क. °कैराम्ना° । ६ ख. ग. °ह्मेति श्रु° । ७ क. ख. ग. घ. °त्र संग° । ८ घ. °स्तवतत्त्वस्य स्व° । ९ ख. °नतत्त्वेन । १० ख. °भूतस्त्वंप° । घ. °भूतस्तत्पदा° । ११ ख. ग. °त्ययौ पूर्वमास्ता° । १२ ग. °र्यघ° । १३ ख. °न जीवेन जि° । १४ ग. °लत्वगु° । १५ ग. च. °णविशि° ।

र्थ्यप्रसङ्गात्। इदानीं जगद्विशिष्ट आत्मा प्रतिभासत इत्यनुपपत्त्या स्थितिकालं परित्यज्य केवलमात्मानं वक्तुमग्रशब्देन सृष्टेः प्राचीनकाल उपादीयते। तदेव- मनेन वाक्येनाखण्डैकरसमात्मतत्त्वं सूचितं भवति। एकादिशब्दैरखण्डैकरस- त्वमेवं स्पष्टी क्रियते। लोके वृक्षादिपदार्थेषु स्वगतः सजातीयो विजाती- यश्च त्रिविधो भेदोऽस्ति। तत्र शाखास्कन्धपत्रादीनां परस्परप्रतियोगिको वृक्षस्य स्वगतो भेदः। वृक्षान्तरप्रतियोगिकः सजातीयः। पाषाणादिप्रति- योगिको विजातीयः। तद्वदात्मनोऽपि प्रसक्तावेकशब्देन स्वगतो भेदो व्याव- र्त्यते। न वृक्षवन्नानात्मको भवति किं त्वेकात्मक इत्यर्थः। एवशब्देनाऽऽत्मा- न्तरव्यावृत्तिः। योऽयमेकः स एव न त्वन्यः कश्चित्तादृश इत्यर्थः। नान्य- दित्यादिना विजातीयभेदो निषिध्यते। अन्यत्प्रकृतादात्मनो विलक्षणं किंचन किंचिदपि वस्तु न मिषत्। धातूनामनेकार्थत्वान्नाऽऽसीदित्युक्तं भवति। न च जगदुत्पादनाय मायाख्यायाः शक्तेरङ्गीकार्यत्वादन्यसद्भावः शङ्कनीयः। आत्मशक्तित्वेनावस्तुत्वेन च मायायाः पृथग्गणनानर्हत्वात्। न हि भृत्येभ्यो जीवितं प्रयच्छन्तः स्वामिनस्त्वैतावद्धनं त्वदीयशक्तेश्चैतावदिति विभज्य गणयन्ति। नाप्यवस्तुभूतं चन्द्रप्रतिबिम्बादिकमभिलक्ष्य द्वौ चन्द्रमसौ वस्तुभूतावित्येवं बुद्धिमन्तो व्यवहरन्ति। तस्मादङ्गीकृतायामपि मायायामा- त्मनोऽखण्डैकरसतायां न कोऽपि विघ्नोऽस्ति। ईदृशः स यदि तत्रापि जग- दनुवर्तेत तदानीं व्यर्थोऽयमग्रशब्दप्रयासः स्यात्। सामानाधिकरण्यं तु बाधा- यामप्युपपद्यते। यस्त्वदीयश्चोरः स स्थाणुरित्येवं बाधदर्शनात्। तद्वदत्रापि यज्जगत्त्वेनेदमिदानीं प्रतिभासते तज्जगन्न भवति किं त्वात्मैवेत्येवं योजनी- यम्। नन्विदानीमपि तत्त्वदृष्ट्या नेदं जगत्किंत्वात्मैव। बाढम्। तथाऽपि बुभुत्सोर्मूढस्य जगत्प्रत्ययदार्ढ्यादनुभवविरोधभ्रमो मा भूदिति सृष्टेः प्राचीन- काल उपन्यस्यते। कालस्यापि सृष्ट्यन्तर्भावात्कालवाचकोऽग्रशब्दोऽनुपपन्न इति चेन्न। परप्रसिद्ध्यनुसरणार्थत्वात्। परप्रसिद्ध्या परो बोधनीय इति न्यायः। परस्य तु बुभुत्सोः पूर्वसृष्टिवर्तमानसृष्ट्योर्मध्ये प्रलयकालप्रसिद्धि- रस्ति। अतस्तदीयभाषया बोधयितुमग्र इत्युच्यते। अनेनैव न्यायेनाऽऽत्माऽऽ- सीदिति शब्दद्वयं परप्रसिद्ध्या योजनीयम्। अन्यथा पुनरुक्तिपरिहाराय

---

१ ग. प्रतीयत। २ ग. °व प्रकटी क्रि°। ३ ङ. यथा। ४ ग. च तद्°। ५ ग. °च्छतः स्वा°। ६ ग. °विति बु°। ७ घ. °यामुप°। ८ ख. ग. °रिति बा°। ९ ख. °बाधाद°। १० घ. °त्मैव स्येवं। ग. °त्मैवेति यो°। ११ ख. °त्येव यो°। १२ ङ. च. °गत्त्वप्रत्य°। १३ ख. ग. घ. च. °र्ढ्यानु°। १४ ख. घ. °रोधाद्भ्रमो। १५ ङ. °र्भावसद्भावा°। १६ ङ. च. °रस्परबु°। १७ ग. °ति पदद्व°।

शब्दद्वयस्यार्थभेदे[1]ऽङ्गीकृते सति सत्ताविशिष्ट आत्मेत्येवं प्रतिभासादखण्डार्थत्वं हीयेत। श्रुतेस्त्वात्मशब्दसच्छब्दौ पर्यायत्वेनाभिमतौ। अत एव—"आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत्" इत्यस्य स्थाने छन्दोगाः—"सदेव सोम्येदमग्र आसीत्" इति पठन्ति। सर्वथा सर्वभेदशून्य आत्माऽत्र विवक्षितो न तु हिरण्यगर्भादिर्लौकिक आत्मा।

एतेच्चो[2]त्तरमीमांसायां तृतीयाध्यायस्य तृतीये पादे चिन्तितम्—

"आत्मा वा इदमित्यत्र विराट् स्यादथवेश्वरः।
भूतसृष्टेर्नेश्वरः स्याद्गवाद्यान[3]यनेनाद्विराट्॥
भूतोपसंहृतेरीशः स्यादद्वैतावधारणात्।
अर्थवादो गवाद्युक्तिर्ब्रह्मात्मत्वं विवक्षितम्॥

"आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत्" इत्यत्र विरा[4]ट् स्यादथवेश्वर इति संदेहे विराडेवाऽऽत्मशब्दवाच्यो नेश्वरः। कुतः। "स ईक्षत लोकान्नु सृजै" इति पञ्चभूतसृष्टिमनुक्त्वा लोकमात्रसृष्टेरभिधानादीश्वर[5]प्रकरणेषु तैत्तिरीय[6]च्छान्दोग्यादिषु भूतसृष्ट्यभिधा[7]नदर्शनात्। ताभ्यो गामानयदिति[8] चोक्तगवाद्यानयनं शरीरिणो विराजो घटते। न त्वशरीरस्य परमेश्वरस्येति प्राप्ते ब्रूमः। एक एवाग्र आसीदित्यद्वैतावधारणादीश्वरोऽत्राऽऽत्मशब्दार्थः। तथा सति शाखान्तरोक्त[9]भूतसृष्टिरत्रोपसंहर्तुं शक्यते। यत्तु गवाद्यानयनं तदर्थवादरूपम्। तद्वेदनस्य स्वातन्त्र्येण पुरुषार्थत्वाभावात्। अथ भूतार्थवादं[10] मन्येथाः, तर्हि विराडादिद्वारा परमेश्वर एव गवादिकमानयतु। श्रूयमाणस्य ग[11]वादिप्रपञ्चस्य सर्वस्यार्थवादत्वे श्रुतेर्विवक्षितोऽर्थः कोऽपि न सिध्येदिति चेत्। न। जीवब्रह्मैक्यस्य विवक्षितत्वात्। आत्मा वा इत्युपक्रम्य स एतमेव पुरुषं ब्रह्म ततममपश्यत्। प्रज्ञानं ब्रह्मेत्युपसंहारात्। तस्मादीश्वर[12] एवाऽऽत्मशब्दवाच्यः।

इत्थं संग्रहेणाऽऽत्मतत्त्वं सू[13]त्रितम्। तच्चाध्यारोपापवादाभ्यां प्रपञ्च्यते। तत्र स ईक्षतेत्यारभ्यायमावसथ इत्यन्तेन ग्रन्थेनाध्यारोपं प्रपञ्चयितुकाम आदा[14]वारोपं संगृह्णाति—

स ईक्षत लोकान्नु सृजा इति स इमाँल्लोकानसृजत, इति।

---

१ ङ. °तेच्चाऽऽत्म°। २ ङ. च. °तच्च तृ°। ३ क. ख. °यने विरा°। ४ ङ. °राडे°। ५ ङ. °रकार°। ६ क. ख. घ. °यच्छन्दोगादि°। ७ घ. °धाना°। ८ ग. °ति यच्चोक्तं ग°। ९ ङ. °क्तमूलसृ°। १० ङ. °वादत्वं म°। ११ ग. °वाद्यानयनादि°। घ. °वाद्यानयनप्र°। १२ ख. ग. °र आत्म°। १३ ख. च. सूचितम्। १४ ग. °दावध्यारो°।

आत्मा वा इत्यनेन सूत्रेण सूत्रितः[1] स परमेश्वरः पृथिव्यादींल्लोकान्स्रक्ष्यामीत्येवमीक्षत, ईक्षणं विचारं कृतवान् । नुशब्दो वितर्के । इत्थं विचार्य स परमेश्वर इमांल्लोकानसृजत । यद्यप्यत्राऽऽत्मैवेति केवलं तत्त्वं प्रकृतं तथाऽपि निर्विकारस्य जगद्भावापत्त्यसंभवाच्छाखान्तरोक्तमायाशक्तिरप्यर्थादत्रोदितेति[3] द्रष्टव्यम् । "मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम्" इति हि श्रुत्यन्तरम्[4] । "इन्द्रो मायाभिः पुरुरूपः" इति च । मायासहितस्योपादानत्वस्य[6] विवक्षितत्वाद्विवर्तवाद एवात्राभ्युपेतव्यो न त्वारम्भपरिणामवादौ । यद्यपि लोकान्नु सृजा इत्येतावन्मात्रविचारेण कुलालवन्निमित्तकारणत्वमेव प्रतीयते तथाऽपि "सोऽकामयत बहु स्यां प्रजायेय" इति शाखान्तरगतस्य स्वकीयबहु[7]भावविचारवाक्यस्य गुणोपसंहारन्यायेनात्रोपसंहारादुपादानत्वमपि सिध्यति । एतच्च भगवता व्यासेन सूत्रितम्-"प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात्" [ब्र० सू० अ० १ पा० ४ सू० २३] इति । योऽयं परमात्मा नासौ केवलं निमित्तमेव किंतु प्रकृतिरुपादानमपि । कुतः । येनाश्रुतं श्रुतं भवतीत्येकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं प्रतिज्ञायोपादानरूपदृष्टान्तस्य चानुसरणात् । तदेतत्सूत्रोक्तं स्वपक्षसाधनं परपक्षदूषणमुखेन स्मृतिपादेन तर्कपादेन च प्रपञ्चितम् । स्रष्टव्यानां लोकानां भौतिकत्वेन भूतव्यतिरेकेणासंभवाद्भूतसृष्टिरप्यत्रोपसंहरणीया । सा चान्यत्रैवमाम्नायते—"तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूतः । आकाशाद्वायुः । वायोरग्निः । अग्नेरापः । अद्भ्यः पृथिवी" इति । एतदीयविचारश्च द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादस्य पूर्वभागे प्रतिपादितः । परमेश्वरस्य सत्यसंकल्पत्वाद्भूतसृष्टौ लोकसृष्टौ वा संकल्पव्यतिरिक्तं साधनान्तरं नापेक्षितम् । अत एवान्यत्र श्रूयते—"सत्यकाम सत्यसंकल्पः" इति । "स तपस्तप्त्वा । इद५ सर्वमसृजत" इत्यन्यत्र श्रवणात्तपोरूपं साधनमपेक्षितमिति चेत् । मैवम् । न ह्यत्र कृच्छ्रचान्द्रायणादिकं तपः । किंतु स्रष्टव्यसंकल्प एव । "यस्य ज्ञानमयं तपः" इति श्रुत्यन्तरात्संकल्पस्य निरङ्कुशत्वान्नास्तीश्वरस्य भूयान्प्रयासः । तस्य च संकल्पस्य सत्यत्वाज्जगतो न मनोराज्यतुल्यत्वम् ।

ये लोकाः परमेश्वरेण सृष्टास्तान्स्वस्वनाम्ना निर्दिशति—

अम्भो मरीचीर्मरमापः, इति ।

एतेषां शब्दानां लोकवाचित्वप्रसिद्धेरभावात्स्वयमेव श्रुतिर्व्याचष्टे—

अदोऽम्भः परेण दिवं द्यौः प्रतिष्ठाऽन्तरिक्षं मरी-

१ ग. °त्रितो यः प° । २ क. ख. घ. च. °तः प° । ३ ख. ग. घ. °रोक्ता मा° । ४ ग. °म् । तथेन्द्रो । ५ ग. °प्र ईयत इत्यादि । मा । ख. °प्र ईयत इ° । ६ ग. घ. °नस्य° । ७ ग. °यप्रभा° । ८ ग. °रस्य वा° । ९ ग. घ. °ज्ञाया उपा° ।

चयः पृथिवी मरो या अधस्तात्ता आपः, इति ।

दिवं परेण द्युलोकस्योपरि महर्लोकजनोलोकतपोलोकसत्यलोका ये सन्ति या च द्यौः प्रतिष्ठा सर्वेषां देवानामाश्रयभूतो द्युलोकोऽदोऽम्भ एतत्सर्वमम्भः-शब्दवाच्यम् । लोकेषु पञ्चभूतानां साधारणत्वेऽपि जलस्यास्मदुपलब्धियोग्य-त्वेन प्राधान्यमभिप्रेत्यादोऽम्भ इत्युक्तम् । उपरितनलोकाद्वृष्टिद्वारेणाऽऽगत-मम्भ एवास्माभिः साक्षादुपलभ्यते न तु भूतान्तरम् । सूर्यमरीचीनामाधारत्वा-दन्तरिक्षलोको मरीचय इतिशब्देनोच्यते । भूर्लोकवर्तिनां प्राणिनां सहसा म्रियमाणत्वान्मरशब्देन पृथिव्युपलक्ष्यते । पृथिव्या अधस्तात्पातालविशेष-रूपा भोगभूमयो याः सन्ति ताः सर्वास्तल्लोकवासिभिर्नागादिभिराप्यायमा-(राप्यमा)नत्वादाप इत्युच्यन्ते ।

लोकसृष्टिमुक्त्वा पालकाभावेन लोकानां विनाशो मा भूदिति लोकपाल-कसृष्टिं दर्शयति—

स ईक्षतेमे नु लोका लोकपालान्नु सृजा इति
सोऽद्भ्य एव पुरुषं समुद्धृत्यामूर्छयत्, इति ।

स[1] एव परमेश्वरः पुनरप्येवं विचारितवान् । इमे खलु लोका निष्पन्नास्तेषां भोगस्थानानामचेतनानां लोकानां रक्षार्थं चेतनाँल्लोकपालान्देवान्सर्वथा स्रक्ष्यामीति । स विचारयुक्त ईश्वरोऽद्भ्य एव जलोपलक्षितपञ्चभूतेभ्य एव पुरुषं पुरुषाकारं विराजं विराट्पिण्डं समुद्धृत्यामूर्छयन्मूर्तं कठिनमकरोत् । यथा कुलालस्तटाके जलस्याधस्तादार्द्रां मृदमानीय शोषयित्वा कठिनं पिण्डं करोति तद्वदेवायं विराट्पुरुषः समष्टिरूपो ब्रह्माण्डरूपलोकस्य पालकः ।

अथ तदवान्तरलोकपालानां चेतनानामग्न्यादिदेवतानां सृष्टिं दर्शयति—

तमभ्यतपत्तस्याभितप्तस्य मुखं निरभिद्यत यथाऽण्डं मुखाद्वाग्वाचोऽ-ग्निर्नासिके निरभिद्येतां नासिकाभ्यां प्राणः प्राणाद्वायुरक्षिणी निरभिद्ये-तामक्षीभ्यां चक्षुश्चक्षुष आदित्यः कर्णौ निरभिद्येतां कर्णाभ्यां श्रोत्रं श्रोत्राद्दिशस्त्वङ्निरभिद्यत त्वचो लोमानि लोमभ्य ओषधिवनस्पतयो हृदयं निरभिद्यत हृदयान्मनो मनसश्चन्द्रमा नाभिर्निरभिद्यत नाभ्या अपानोऽपानान्मृत्युः शिश्नं निरभिद्यत शिश्नाद्रेतो रेतस आपः, इति ।

इत्यैतरेयोपनिषद्यात्मषट्के प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

उपनिषत्क्रमेण प्रथमाध्याये प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

इति ऋग्ब्राह्मणारण्यकाण्डान्तर्गतद्वितीयारण्यके चतुर्थाध्याये प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

---

१ घ. °त्वे ज° । २ ख. ग. ङ. च. भूलोक° । ३ ख. ग. स्रु प° । ४ घ. °नानां लो° । ५ ग. °ण्डस्य लो° । ६ ख. ङ. च. °पस्य लो° । ७ ख. घ. च अथेतरदेवा° ।

तं विराट्पुरुष[1]मभ्यतपत् । अभितस्त[2]च्छिद्रतद्गतेन्द्रियतदभिमानिदेवतासृष्ट्यर्थं स परमेश्वरः पर्यालोचितवान् । पर्यालोचनमेव तप इति पूर्वमुक्तम् । अभितः पर्यालोचितस्य विराट्पिण्डस्य मुखं छिन्द्रं निरभिद्यत मुखच्छिद्रं विदारितमभूत् । यथा पक्षिसर्पादीनां पक्वमण्डं भिन्नं भवति तद्व[3]दस्मान्मुखच्छिद्राद्वागिन्द्रियं निष्पन्नम् । तस्माच्चेन्द्रियादग्नि[4]र्देवता निष्पन्ना । एवमुत्तरपर्यायेष्वपि च्छिद्रेन्द्रियदेवता व्याख्येयाः । प्राणो घ्राणेन्द्रियम् । लोमशब्देन तदाधारभूतत्वङ्निष्ठं स्पर्शनेन्द्रियमुच्यते । हृदयमष्टदलं कमलम् । अपानोऽधःसंचारी वायुः । रेतो गुह्येन्द्रियम् ॥

इति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचितायामैतरेयोपनिषद्दीपिकायां द्वितीयारण्यके चतुर्थाध्याये प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

इन्द्रियाणामभिमानिदेवतानां च सृष्टिरुक्ता । अथ तासां देवतानां भोगयोग्याल्पशरीरसृष्टिं विवक्षुस्तदुपोद्घातत्वेन क्षुत्पिपासयोः सृष्टिं दर्शयति—

ता एता देवताः सृष्टा अस्मिन्महत्यर्णवे प्रापतंस्तमशनापिपासाभ्यामन्ववार्जत्, इति ।

या इ[5]न्द्रियतदभिमानि[6]देवतास्ता एताः सृष्टाः सत्योऽस्मिन्पूर्वोक्ते महत्यर्णवे समुद्रवदत्यन्तविस्तृते विराड्देहे प्रापतन्प्रकर्षेण पतिता अ[7]भूवन् । तं सर्वेन्द्रियतद्देवताधिष्ठानभूतं विराड्देहं क्षुत्पिपासाभ्यामन्ववार्जदनुगमितवान्संयोजितवानित्यर्थः ।

अथाल्पदेहसृष्टिमाह—

ता एनमब्रुवन्नायतनं नः प्रजानीहि यस्मिन्प्रतिष्ठिता अन्नमदामेति ताभ्यो गामानयत्ता अब्रुवन्न वै नोऽयमलमिति ताभ्योऽश्वमानयत्ता अब्रुवन्न वै नोऽयमलमिति ताभ्यः पुरुषमानयत्ता अब्रुवन्सुकृतं बतेति पुरुषो वाव सुकृतम्, इति ।

ता[8] विराड्देहे पतिता इन्द्रियाभिमानिन्यो दे[9]वताः स्रष्टारं परमेश्वरं प्रत्येवमब्रुवन् । भोः परमेश्वरायं विराड्देहोऽस्माकं भोगक्षमो न भवति । अतिप्रौढं तं विराड्देहमापूर्य तत्र प्रतिष्ठां प्राप्तुं वयमसमर्थाः । अन्नं चैतद्दे[10]हपर्याप्तं संपादयितुमसमर्थाः । अतो यस्मिन्नल्पशरीरे प्रतिष्ठिताः सत्यो वयं तद्दे-

---

१ ग. ङ. °षदेहम° । २ घ. °स्तत्र च्छिद्र° । ३ ङ. °द्वत्तस्मा° । ४ ङ. च. °ग्निर्देव° । ५ ग. °न्द्रियाभि° । ६ ग. °निन्यो दे° । ७ ङ. च. अभवन् । ८ ग. °वता एनं स्र° । ९ ग. °रं तं प° । १० ङ. °द्देहे प° ।

हपर्याप्तमन्नमत्तुं शक्ता भवामस्तादृशमायतनं शरीरं नोऽस्मदर्थं प्रजानीह्यवधारय संपादयेत्यर्थः। ततः परमेश्वरस्ताभ्यो देवताभ्यो भोगाय गां गोदेहमानयत्। ताश्च देवता अब्रुवन्नोऽस्माकमयं देहो नैवालमुपरितनानां दन्तानामभावेन दूर्वादिमूलस्योत्खातुमशक्यत्वादतोऽयमपि गोदेहस्तिष्ठतु। इतोऽन्यमप्युभयतोदन्तं देहं सृजेत्येवमब्रुवन्। ततः परमेश्वरस्तदर्थमश्वमानयत्ताश्च देवता विवेकज्ञानाभावादयमश्वदेहोऽपि न पर्याप्त इत्युक्तवत्यः। ततः परमेश्वरस्तदर्थं विवेकसंपन्नं पुरुषदेहमानयत्। ताश्च देवतास्तावता परितुष्टा आश्चर्यवाचकेन बतशब्देन स्वकीयपरितोषं सूचयन्त्यः सुष्ठु कृतं परमेश्वरेणेत्यब्रुवन्। यस्मान्मनुष्यदेह एव विवेकसंपन्नः। तथा च पूर्वमुदाहृतम्—"पुरुषे त्वेवाऽऽविस्तरामात्मा स हि प्रज्ञानेन संपन्नतमो विज्ञातं वदति विज्ञातं पश्यति वेद श्वस्तनं वेद लोकालोकौ मर्त्येनामृतमीप्सत्येवं संपन्नः" इति। तस्मान्मनुष्यदेह एव सुकृतमित्यनेन शब्देन परितोषद्योतकेन वक्तुं योग्यः।

ईश्वरसृष्टेषु भोगक्षमशरीरेषु देवतानां प्रवेशायेश्वरप्रेरणं दर्शयति—

ता अब्रवीद्यथायतनं प्रविशतेति, इति।

यस्मिन्नायतने छिद्रे यदिन्द्रियमुत्पन्नं या चाभिमानिनी देवतोत्पन्ना तदायतनमनतिक्रम्य हे देवताः प्रविशत।

इत्थमनुज्ञातानां देवतानां प्रवेशं दर्शयति—

अग्निर्वाग्भूत्वा मुखं प्राविशद्वायुः प्राणो भूत्वा नासिके प्राविशदादित्यश्चक्षुर्भूत्वाऽक्षिणी प्राविशद्दिशः श्रोत्रं भूत्वा कर्णौ प्राविशन्नोषधिवनस्पतयो लोमानि भूत्वा त्वचं प्राविशंश्चन्द्रमा मनो भूत्वा हृदयं प्राविशन्मृत्युरपानो भूत्वा नाभिं प्राविशदापो रेतो भूत्वा शिश्नं प्राविशन्, इति।

योऽयमग्निर्वागिन्द्रियाभिमानी देवः सोऽयं वाग्भूत्वा वाच्यन्तर्भूय मुखच्छिद्रं प्राविशत्। एवमुत्तरत्रापि योज्यम्। न खलु वागादिष्विन्द्रियेष्वग्न्यादिदेवताः प्रत्यक्षमुपलभ्यन्ते। नापि देवताभिरप्रेरितानामिन्द्रियाणां स्वस्वविषयग्रहणसामर्थ्यमस्ति। एतच्च भगवता व्यासेन सूत्रितम्—"ज्योतिराद्यधिष्ठानं तु तदामननात्" [ब्र० सू० अ० २ पा० ४ सू० १४] इति। ज्योतिरादिभिरग्न्यादिदेवतैरधिष्ठानं वागादीन्द्रियाणां प्रेरणमभ्युपगन्तव्यम्। कुतः। तदामननात्तस्य देवताप्रेरणस्याग्निर्वाग्भूत्वेत्यादिना श्रूयमाणत्वात्।

---

१ क. ख. ग. घ. च. °त्रं नोऽ°। २ ग. घ. °नीहि संपादयावधारये°। ३ ख. °न्यमुभ°। ४ ख. °दर्थं वि°। ५ ख. ग. °कज्ञानसं°। ६ घ. °रुषत्वे°। ७ ङ. च. वागिन्द्रिय एवान्त°। ८ ख. ग. ङ. च. °रनभिप्रे°। ९ ख. °प्रेता°। १० घ. °मप्युप°। ११ ग. °भ्युपेतव्य°।

यथाऽयं विचारो द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे चिन्तितः । एवमन्येऽपीन्द्रियविषयविचारास्तस्मिन्नेव पादे द्रष्टव्याः ।

क्षुत्पिपासयोर्विराड्देहे नियतस्य स्थानविशेषस्य पूर्वमश्रवणात्कृत्स्नशरीरे प्रवेशं दर्शयति—

तमशनापिपासे अब्रूतामावाभ्यामभिप्रजानीहीति* ते अब्रवीदेतास्वेव वां देवतास्वाभजाम्येतासु भागिन्यौ करोमीति तस्माद्यस्यै कस्यै च देवतायै हविर्गृह्यते भागिन्यावेवास्यामशनापिपासे भवतः, इति ।

इत्यैतरेयोपनिषद्यात्मषट्के द्वितीयः खण्डः ॥ २ ॥

उपनिषत्क्रमेण प्रथमाध्याये द्वितीयः खण्डः ॥ २ ॥

इति ऋग्ब्राह्मणारण्यकाण्डान्तर्गतद्वितीयारण्यके चतुर्थाध्याये द्वितीयः खण्डः ॥ २ ॥

ये क्षुत्पिपासे परमेश्वरेण विराड्देहे संयोजिते ते उभे परमेश्वरं प्रति स्वार्थं स्थानविशेषमनुगृहाणेत्यब्रूताम् । ईश्वरस्तु स्थानविशेषमदृष्ट्वा वामुभे अप्येतास्वेवाग्न्यादिदेवतास्वाभजामि , ततस्तास्वेव भागिन्यौ विषयभागयुक्ते करोमीत्यब्रवीत् । यस्मादेवमीश्वरेणोक्तं तस्माल्लोके यस्यै कस्या अग्न्यादिदेवतायै हविर्गृह्यते भोग्यं वस्तु समर्प्यते, अस्यामग्न्यादिदेवतायामेते क्षुत्पिपासे[1] भागयुक्ते एव भवतः । अग्निवाय्वादिदेवतानां शरीरेष्वप्याहारस्वीकारे क्षुत्पिपासयोरेव तृप्तिर्भवति । तथा मनुष्यशरीरेऽपि चक्षुरादिदेवतायै हविःस्वीकारे क्षुत्पिपासे तृप्यतः । यदा पात्रे पतितं समीचीनमन्नमत्तुकाम आदरेण पश्यति तदानीं भोग्यस्य प्रत्यासन्नत्व[2]परितोषेण मनसि तृष्णा शान्तेव[3] भवति न तु यथापूर्वं बाधते । एवमत्यन्तप्रियान्नवार्ताश्रवणस्पर्शनादौ यथोचितं[4] तृप्तिलेशो द्रष्टव्यः । तदेवं[5] सर्वदेवतासु क्षुत्पिपासयोर्भो(र्भा)गोपेतत्वम् ॥

इति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचितायामैतरेयोपनिषद्दीपिकायां द्वितीयारण्यके चतुर्थाध्याये द्वितीयः खण्डः ॥ २ ॥

यानि भोगा[6]धिष्ठानानि गवाश्वपुरुषशरीराणि यानि च भोगकरणानि वह्न्यादिदेवताधिष्ठितानि वाक्चक्षुरादीनि[7] गवादिदेहेषु प्रविष्टानि तानि सर्वाण्यभिधाय भोग्यसृष्टिमभिधत्ते—

स ईक्षतेमे नु लोकाश्च लोकपालाश्चान्नमेभ्यः सृजा इति

---

* इति स ते, इत्यपि क्वचित्पुस्तके पाठः ।

---

१ क. ख. ग. च. °से विभा° । २ ख. ग. °न्नत्वात्परि° । ३ ङ. शान्तैव । ४ ग. °तं क्षुद्विनाशो द्र° । ५ ग. ङ. 'देतत्सर्व° । ६ ङ. °गाद्याधि° । ७ ख. घ. °नि दे° ।

सोऽपोऽभ्यतपत्ताभ्योऽभितप्ताभ्यो मूर्तिरजायत
या वै सा मूर्तिरजायतान्नं वै तत्, इति ।

स परमेश्वरः पुनरप्येवं विचारितवान् । ये पृथिव्यादिलोका ये च लोकपालाः सर्वेन्द्रियशरीरदेवतारूपास्ते सर्वेऽपीमे सृष्टाः खलु । अतः परमेश्वरस्तेषामन्नमन्तरेण जीवनासंभवादेतदर्थमन्नं स्रक्ष्यामीति विचार्यान्ननिष्पादनार्थं तत्कारणभूतानि जलप्रधानानि पञ्च महाभूतान्यभ्यतपत् । सर्वतः पर्यालोचनमकरोत् । ईदृशाज्जलसहितात्क्षेत्राद्व्रीह्यादयो जायन्तां स ईदृशानि मूषकादिशरीराणि मार्जारादीनामन्नभूतानि जायन्तामित्येवं संकल्पं कृतवान् । ताभ्योऽद्भ्यो जलोपलक्षितभूतेभ्यो व्रीहियवादिरूपा मूषकादिरूपा च मूर्तिरजायत । तत्र व्रीहियवादिमूर्तिर्मनुष्यादीनामन्नं तैरद्यमानत्वात्तथा मूषकादिमूर्तिर्मार्जारादिभिरद्यमानत्वात्तेषामन्नम् ।

अन्नसृष्टिमुक्त्वाऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां तत्स्वीकारसाधनं निश्चिनोति—

*तदेनत्सृष्टं पराङत्यजिघांसत्तद्वाचाऽजिघृक्षत्तन्नाशक्नोद्वाचा ग्रहीतुं स यद्धैनद्वाचाऽग्रहैष्यदभिव्याहृत्य हैवान्नमत्रप्स्यत्तत्प्राणेनाजिघृक्षत्तन्नाशक्नोत्प्राणेन ग्रहीतुं स यद्धैनत्प्राणेनाग्रहैष्यदभिप्राण्य हैवान्नमत्रप्स्यत्तच्चक्षुषाऽजिघृक्षत्तन्नाशक्नोच्चक्षुषा ग्रहीतुं स यद्धैनच्चक्षुषाऽग्रहैष्यद्दृष्ट्वा हैवान्नमत्रप्स्यत्तच्छ्रोत्रेणाजिघृक्षत्तन्नाशक्नोच्छ्रोत्रेण ग्रहीतुं स यद्धैनच्छ्रोत्रेणाग्रहैष्यच्छ्रुत्वा हैवान्नमत्रप्स्यत्तत्त्वचाऽजिघृक्षत्तन्नाशक्नोत्त्वचा ग्रहीतुं स यद्धैनत्त्वचाऽग्रहैष्यत्स्पृष्ट्वा हैवान्नमत्रप्स्यत्तन्मनसाऽजिघृक्षत्तन्नाशक्नोन्मनसा ग्रहीतुं स यद्धैनन्मनसाऽग्रहैष्यद्ध्यात्वा हैवान्नमत्रप्स्यत्तच्छिश्नेनाजिघृक्षत्तन्नाशक्नोच्छिश्नेन ग्रहीतुं स यद्धैनच्छिश्नेनाग्रहैष्यद्विसृज्य हैवान्नमत्रप्स्यत्तदपानेनाजिघृक्षत्तदावयत् , इति ।

यत्सृष्टमन्नं व्रीहियवादिकं मूषकादिकं च तत्र व्रीह्याद्यन्नस्य स्वकीयवधविषये विवेकज्ञानाभावाद्गन्तुमसमर्थत्वाच्च नास्ति जनात्पलायनम् । यत्तु मूषकादिरूपं तदन्नं[3] तदेनन्मार्जारादीनां[4] भोक्तॄणां स्ववधहेतुत्वं निश्चित्य तेभ्यः पराङ्मुखं सदत्यजिघांसदतिशयेन हन्तुं गन्तुमैच्छत्पलायितुं प्रारभतेत्यर्थः । पलायितुमुद्युक्तं तन्मूषकादिरूपमन्नं दृष्ट्वा भोक्तृवर्गो मार्जारादिर्वागिन्द्रियेण ग्रहीतुमैच्छत् । ततः सर्वप्रयत्नेन वागिन्द्रियं प्रयुञ्जानोऽपि तेन तदन्नं ग्रहीतुं नाशक्नोत् । इदानींतनोदाहरणेन सृष्टिकालीना तदशक्तिः स्पष्टी क्रियते ।

* " तदन्नं सृष्टम् " "तदेतदभिसृष्टम्" इति च क्वचित्पुस्तके पाठः ।

५ ख. ग. घ. °श्च भू° । २ ङ. °षयवि° । ३ ग. °तदेतदन्नं मार्जा° । ४ ख. घ. °देतन्मार्जा° । ङ. °द्धेव मार्जा° । ५ ग. °मुद्यतं त° । ६ ङ. °दन्नश° ।

स भोक्तृवर्ग आदिसृष्टिकाले युद्येतन्मूषकादिरूपमन्नं वाचा गृह्णीयात्तदेदानीमपि भोक्ता तदन्नवाचकैः शब्दैरीदृशमित्युक्तिमात्रेण तृप्तो भवेत्। न हि वागिन्द्रियस्याभिधानव्यतिरेकेणाऽऽकर्षणसामर्थ्यं किंचिदस्ति। न चैवमन्नवाचकशब्दोच्चारणमात्रेण तृप्तिर्दृश्यते। तस्मात्सृष्टिकालेऽपि वाचोऽन्नस्वीकारे सामर्थ्यं नास्तीत्यनुमेयम्। प्राणेन प्राणेन्द्रियेणैतदारभ्य शिश्नान्तेषु षट्सु पर्यायेषु पूर्ववद्व्याख्येयम्। अभिप्राण्याऽऽघ्रायेत्यर्थः। अत्रापानशब्देनान्नस्य मुखबिलादन्तःप्रवेशनरूपं निगरणं कुर्वन्नन्तर्मुखो यो वायुः सोऽभिधीयते। तेनापानेन तदन्नं ग्रहीतुमैच्छत्ततस्तदन्नमावयज्जग्राहाशितवान्।

अन्वयव्यतिरेकाभ्यां वायोरेवान्नग्रहणे साधनत्वं निश्चित्य दार्ढ्यार्थं वायुं प्रशंसति—

सैषोऽन्नस्य ग्रहो यद्वायुरन्नायुर्वा एष यद्वायुः, इति।

मुखबिलादन्तःसंचारी वायुरिति यदस्ति स एषोऽन्नस्य ग्रहो ग्राहकः। अयमर्थोऽस्मदनुभवसिद्ध इत्यर्थः। किंचायं वायुरन्नायुर्वा अन्नद्वारेणाऽऽयुष्यहेतुरेव। अन्नरसेन हि प्राणो देहे बध्यते। अत एव वाजसनेयिनः शिशुब्राह्मणे प्राणवर्णनप्रस्तावे—"अन्नं दाम" इतिवाक्येनान्नस्य प्राणबन्धनरज्जुत्वमामनन्ति। तथाऽन्नबन्धनशैथिल्ये सति जीवस्य देहपरित्यागं सदृष्टान्तमामनन्ति—"तद्यथाऽऽम्रं वौदुम्बरं वा पिप्पलं वा बन्धनात्प्रमुच्यत एवमेवायं पुरुष एभ्योऽङ्गेभ्यः संप्रमुच्यते" इति। अन्नबन्धनप्रयुक्तस्य प्राणावस्थानस्याऽऽयुर्हेतुत्वं लोके प्रसिद्धं कौषीतकिनः समामनन्ति—"यावद्ध्यस्मिञ्शरीरे प्राणो वसति तावदायुः" इति। तदेतत्सर्वमभिप्रेत्यान्नायुर्वा एष इत्युच्यते।

भोगाधिष्ठानभोगसाधनभोग्यभोगानां सृष्टिमभिधाय भोगस्वामिनं दर्शयितुमीश्वरस्य विचारमाह—

स ईक्षत कथं न्विदं मदृते स्यादिति, इति।

यदिदं देहेन्द्रियतदभिमानिदेवतदीयान्नतत्स्वीकाररूपं व्यवहारजातमस्ति तदिदं सर्वं मदृते भोगस्वामिनं जीवरूपं मां विना कथं नु नाम स्यान्न कथंचिदुपपद्यते। न हि नगरस्वामिनं राजानं विहाय पुरस्य पौरजनानां वा रचना शोभते। तस्माद्भोगस्वामिना मया जीवरूपधारिणा देहे प्रवेष्टव्यमित्यर्थः।

प्रवेशद्वारविचारं दर्शयति—

स ईक्षत कतरेण प्रपद्या इति, इति।

---

१ ख. ग. 'न्नं सृष्टिकाले ग्रा°'। २ ङ. 'कारसा°'। ३ ख. ग. घ. ङ. 'हणसा°'। ४ ख. ग. '°वेऽन्नमदा°'। ५ क. ख. ग. घ. 'वतादौ त°'।

द्वावत्र प्रवेशमार्गौ पादाग्रं मूर्धि ब्रह्मरन्ध्रं[1] च। तयोर्मध्ये कतरेण केन मार्गेण प्रपद्ये प्रविशानि।

कथं न्विदमितिवाक्येन जीवप्रवेशस्य देहेन्द्रियादिव्यवहारपालनरूपं प्रयोजनं विचारितम्। इदानीमात्मबोधस्वरूपस्य प्रयोजनान्तरस्य विचारं दर्शयति—

स ईक्षत यदि वाचाऽभिव्याहृतं यदि प्राणेनाभि-
प्राणितं यदि चक्षुषा दृष्टं यदि श्रोत्रेण श्रुतं यदि
त्वचा स्पृष्टं यदि मनसा ध्यातं यद्यपानेनाभ्यपानितं
यदि शिश्नेन विसृष्टमथ कोऽहमिति, इति।

मां स्वामिनमनपेक्ष्य वागादयोऽभिवदनादिव्यापारेषु स्वतन्त्राः कर्तारः स्युस्तदानीमहं को नाम स्यां न कोऽपि भवेयम्। अस्ति कश्चिद्देहादि-[2]व्यतिरिक्तश्चिदात्मा स च परब्रह्मस्वभाव इत्येवं कश्चिदपि न जानीयात्। यदा त्वहमेव सर्व[3]व्यापाराणां कर्ता वागादयस्तु मया प्रेरिताः सन्तोऽभिवदनादिक्रियाः कुर्युस्तदानीं वागादिकरण[4]को व्यापारः सकर्तृको भवितुमर्हति क्रियात्वाल्लोकप्रसिद्धगमनादिक्रियावदिति मम सद्भावो[5]ऽनुमातुं शक्यते। सोऽयमनुमानेनाऽऽत्मसद्भाव उषस्तब्राह्मणे समाम्नायते[6]—“यः प्राणेन प्राणिति स त आत्मा सर्वान्तरः” इति[7]। तस्मादात्मबोधोऽपि जीवरूप[8]प्रवेशस्य प्रयोजनम्। तदेतदभिप्रेत्यान्यत्र श्रूयते—“रूपं रूपं प्रतिरूपो बभूव तदस्य रूपं प्रतिचक्षणाय” [इति]। इति प्रवेशद्वारं देहेन्द्रियादिपालनस्वात्मावबोधरूपप्रवेशप्रयोजने च विचारितवान्।

अथ प्रवेशं दर्शयति—

स एतमेव सीमानं विदार्यैतया द्वारा प्रापद्यत, इति।

पूर्वं प्रपदाभ्यां प्रापद्यतेत्यत्र प्राणरूपक्रियाशक्त्युपाधिकस्य पादाग्रे प्रवेशोऽभिहितः। इदानीं ज्ञानशक्त्युपाधिकस्य मूर्धमध्यस्थितच्छिद्रप्रवेशो[9]ऽत्राभिधीयते। यथोक्तविचारोपेतः स परमेश्वर एतमेव मूर्धमध्यभागमेव कपालसंधिरूपं सीमानं स्थानविशेषं विदार्य छिद्रं[10] कृत्वा तच्छिद्ररूपद्वारा[11] ज्ञानशक्तिसहितः सन्देहमध्ये प्राविशत्। यस्माज्ज्ञानोपाधिकस्य मूर्धमध्ये प्रवेशस्तस्मान्मूर्धनि ज्ञानेन्द्रियबाहुल्यमुपलभ्यते। क्रियाशक्त्युपाधिकस्य पादाग्र[12]प्रवेशात्कण्ठादधोभागे कर्मेन्द्रियबाहुल्यमुपलभ्यते[13]।

१ ग. घ. °न्ध्रं चेति। त°। २ ङ. °श्चिदेष देहा°। ३ घ. °र्वव्यवहारा°। ४ घ. °णव्या°। ५ ङ. च. °द्वासना°। ६ ख. ग. घ. °म्नातः। यः°। ७ ग. इत्यादि। त°। ८ ग. °वप्र°। ९ ङ. घ. °च्छिद्रे प्र°। १० ङ. च्छिद्ररूपया। द्वा°। ११ च. °पया द्वा°। १२ ङ. च. °दाग्रे प्र°। १३ घ. °लक्ष्यते।

मूर्धगतं प्रवेशद्वारं प्रशंसति—

सैषा विदृतिर्नाम द्वास्तदेतन्नान्दनम्, इति।

अक्षिश्रोत्रादिगोलकानां भृत्यादिस्थानीयैश्चक्षुरादीन्द्रियैरधिष्ठितत्वात्स्वामिनः स्वस्य प्रवेशार्थमसाधारणं किंचिद्द्वारमपेक्षितमित्यभिप्रेत्य प्रीतिपूर्वकं विदारितत्वादिकमुत्कर्षं प्रकटयितुं तस्य द्वारस्य विदृतिरिति नाम संपन्नम्। तेन द्वारेण निर्गतस्य ब्रह्मलोकप्राप्तिद्वारा मुच्यमानत्वादानन्दहेतुत्वेन तदेतद्द्वारं नान्दनमित्युच्यते।

शरीरे प्रविष्टस्य संचारस्थानानि तेष्ववस्थाविशेषांश्च दर्शयति—

तस्य त्रय आवसथास्त्रयः स्वप्ना अयमावसथोऽयमावसथोऽयमावसथ इति, इति।

यथा महाराजस्य क्रीडार्थमुपर्यधोभागेन वर्तमानाः प्रासादस्य भूमयो निर्मीयन्त एवमस्याऽऽत्मनः शरीरमध्ये क्रीडार्थं त्रय आवसथास्त्रीणि स्थानानि निर्मितानि। त्रिषु स्थानेषु च त्रयः स्वप्नास्तेनाऽऽत्मनाऽवलोक्यन्ते। अयमावसथ इत्यादिना नेत्रकण्ठहृदयाख्यानि स्थानानि हस्ताग्रेण प्रदर्श्यन्ते। तेषु हि जागरणाद्यवस्थानां निष्पत्तिः।

तथा च ब्रह्मोपनिषद्याम्नायते—

"नेत्रे[3] जागरितं विद्यात्कण्ठे स्वप्नं समादिशेत्।
सुषुप्तं हृदयस्थं[4] तु तुरीयं मूर्ध्नि संस्थितम्" इति।

जागरितादीनां महाराजस्य प्रासादत्रयक्रीडावज्जीवक्रीडारूपत्वं कैवल्योपनिषद्याम्नायते—

"स्वयन्नपानादिविचित्रभोगैः स एव जाग्रत्परितृप्तिमेति।
स्वप्ने स जीवः सुखदुःखभोक्ता स्वमायया कल्पितविश्वलोके॥
सुषुप्तिकाले सकले विलीने तमोभिभूतः सुखरूपमेति।
पुनश्च जन्मान्तरकर्मयोगात्स एव जीवः स्वपिति प्रबुद्धः॥
पुरत्रये क्रीडति यश्च जीवस्ततस्तु जातं सकलं विचित्रम्" इति।

ननु जागरणसुषुप्तयोः स्वप्नादन्यत्वे[6] त्रयः स्वप्ना इत्ययुक्तमिति चेत् न। स्वप्नलक्षणोपेतत्वात्। विद्यमानवस्तुतत्त्वं तिरोधाय समुत्पन्नोऽन्यथा प्रतिभासः स्वप्न इति तल्लक्षणम्। जागरणसुषुप्तयोरपि विद्यमानस्य ब्रह्मतत्त्वस्य

---

१ ग. °त्वादधिक°। २ ग. °दस्थभू°। ३ ङ. च. नेत्रस्थं जा°। ४ ङ. च. °स्थं त्वितु°। ५ ङ. °त्रये क्री°। ६ ग. °त्वे कथं त्र°। ७ ख. ग. इत्युक्त°।

तिरोधानेनान्यथाभूतस्य जीवतत्त्वस्य[1] चावभास इत्यस्ति तल्लक्षणम् । तस्माल्लोकप्रसिद्धस्य स्वप्नस्यैकत्वेऽपि लक्षणसिद्धाः[2] स्वप्नास्त्रयः । त्रय आवसथा इत्यनेन पितृशरीरमातृशरीरस्वशरीररूपाणि त्रीणि स्थानानि[3] च विवक्ष्यन्ते । तथा चोपरितनाध्याये प्रपञ्चयिष्यते । संसारो द्विविधः । दैनंदिनव्यवहारो जन्मान्तरस्वीकारश्चेति । तत्र दैनंदिनव्यवहारस्य नेत्रादीनि स्थानानि जन्मान्तरव्यवहारस्य तु पितृशरीरादिस्थानानीति विवेकः । इतिशब्दः संसाररूपाध्यारोपप्रकरणस्य समाप्त्यर्थः ।

अथापवादप्रकरणार्थं संक्षिप्य दर्शयति—

स जातो भूतान्यभिव्यैख्यत्किमिहान्यं वावदिषादिति
स एतमेव पुरुषं ब्रह्म ततममपश्यत्, इति ।

स परमात्मा जातो देहप्रवेशेन जन्ममरणजागरणस्वप्नसुषुप्तिभिः संसारीभूतः सन्कदाचिदीश्वरानुग्रहाद्गुरुशास्त्रप्रसादेन च भूतान्याकाशादीनि प्राणिनश्चाभिव्यैख्यत् । सर्वतो विवेकेन ज्ञातवान् । दृश्यमानान्याकाशादीनि भूतानि प्राणिदेहाश्च कुत उत्पद्यन्ते केन वा रक्ष्यन्ते कस्मिन्वा प्रलीयन्त इत्येवं शास्त्रं विविच्य सर्वस्य संसारस्य मायाकल्पितत्वाद्ब्रह्मैव सर्वस्यापि वस्तुतत्त्वं तस्मादिह जगति किंवा वस्तु ब्रह्मणोऽन्यद्वावदिषद्वदिष्यामि न किंचिदपि ब्रह्मव्यतिरिक्ततया वक्तुं शक्नोमीति निश्चित्य स जीव एतमेव[8] शरीरे प्रविष्टं पुरुषं चिद्रूपं देहादिसाक्षिणं ब्रह्मापश्यद्ब्रह्मत्वेन निश्चितवान् । कीदृशं ब्रह्म ततमम् । एकस्तकारो लुप्तः । अतिशयेन ततं विस्तृतं तततमम् । दृश्यस्य सर्वस्य जगतो द्रष्टुर्जीवस्य च ब्रह्मैव तत्त्वमित्यपवादप्रकरणस्य सर्वस्य तात्पर्यार्थः ।

यथोक्तं ब्रह्मसाक्षात्कारं नामनिर्वचनेन प्रशंसति—

इदमदर्शमिती३ँ । तस्मादिदन्द्रो नामेदन्द्रो ह वै नाम तमिदन्द्रं सन्तमिन्द्र इत्याचक्षते परोक्षेण परोक्षप्रिया इव हि देवाः परोक्षप्रिया इव हि देवाः, इति ।

इत्यैतरेयोपनिषद्यात्मषट्के तृतीयः खण्डः ॥ ३ ॥

उपनिषत्क्रमेण प्रथमाध्याये तृतीयः खण्डः ॥ ३ ॥

इत्यैतरेयोपनिषदि प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

इति ऋग्ब्राह्मणारण्यकाण्डान्तर्गतद्वितीयारण्यके चतुर्थाध्याये तृतीयः खण्डः ॥ ३ ॥

इत्यैतरेयब्राह्मणारण्यकाण्डे द्वितीयारण्यके चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

---

१ क. ख. °स्य जीवत्वस्याव° । २ ङ. च. °णि वा त्री° । ३ ङ. °नि लक्ष्य° । च. °नि वि° । ४ ङ. च. °तमातृस्वीयश° । ५ ङ. च. °राणि स्था° ६ ङ. च. °रूपस्याध्या° । ७ ग. अभितो । ८ ख. एवमे° ।

शरीरे प्रविष्टः स जीवात्मा ब्रह्मात्मत्वं साक्षात्कृत्येदमदर्शमितिवाक्येन स्वकीयमपरोक्षानुभवं प्रकटयन्परितुतोष। परितोषद्योतनार्था प्लुतिः। यस्मादिदमदर्शमित्युक्तवांस्तस्मादिदं दृष्टमित्यनयैव व्युत्पत्त्या[1] सोऽयमिदन्द्र इति नाम प्राप्तवान्। तस्य नाम्नो निर्वचनानुसारेण योगत्वप्रसिद्धिं द्योतयितुमिदन्द्रो ह वै नामेत्युक्तम्। न च लोके परमेश्वरमिन्द्रमित्येवं व्यवहरन्ति न त्विदन्द्रमिति शङ्कनीयम्। परमार्थतो यथोक्तरीत्येदन्द्रमेव सन्तं परोक्षत्वार्थमेकमक्षरं विलोप्येन्द्र इत्येवं व्यवहृतवान् (वन्तः)। नापि परोक्षत्ववैयर्थ्यं शङ्कनीयम्[2]। यस्माद्देवाः पूज्याः सर्वे स्वकीयं नाम गूढं कृत्वोपाध्याया आचार्या इत्यादिके परोक्षनामन्येव प्रीतिं कुर्वन्ति। हिशब्देनास्मिन्नर्थे लोकप्रसिद्धिर्दर्शिता। अभ्यासोऽध्यायपरिसमाप्त्यर्थः॥

इति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचितायामैतरेयोपनिषद्दीपिकायां द्वितीयारण्यके चतुर्थाध्याये तृतीयः खण्डः॥ ३॥

इति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचितायामैतरेयोपनिषद्दीपिकायां द्वितीयारण्यके चतुर्थोऽध्यायः॥ ४॥

"अध्यारोपापवादाभ्यां निष्प्रपञ्चं प्रपञ्च्यते" इति पूर्वाचार्यैः कृत्स्नवेदान्तानां तात्पर्यं संगृहीतम्। तच्चात्र[3] चतुर्थाध्याये विस्पष्टमुदीरितम्। आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीन्नान्यत्किंचन मिषदित्येतन्निष्प्रपञ्चब्रह्मात्मतत्त्वस्य प्रतिपादकं सूत्रम्। तस्य सूत्रस्यार्थमवबोधयितुं स ईक्षत लोकान्नु सृजा इत्यारभ्यायमावसथ इत्यन्तेन ग्रन्थेन कृत्स्नप्रपञ्चस्याध्यारोपः प्रतिपादितः। ब्रह्माण्डस्य मध्ये य एते चतुर्दश लोका यश्चैतांल्लोकानात्मशरीरत्वेनाभिमन्यमानो विराट्पुरुषो यानि च[4] तद्देहच्छिद्रेषूत्पन्नानि वाक्चक्षुरादीन्द्रियाणि याश्च तदिन्द्रियाभिमानिन्योऽग्निवाय्वादित्यादिदेवता यानि च तासां देवतानां भोगयोग्यानि गवाश्वमनुष्यादिशरीराणि यच्च तेषु शरीरेषु प्रविष्टानां देवतानामन्नं यश्च वायुनैव तदन्नस्वीकारो यदपि जीवरूपेण[5] तेषु देहेषु प्रविश्य जागरणाद्यवस्थात्रयस्य शरीरान्तरसंचारस्य चानुभवनं सोऽयं सर्वोऽप्यद्वितीये परमात्मन्यध्यारोपितः प्रपञ्चः। स चाऽऽत्मबोधोपयोग्यः[6]। एतेन हि जगदङ्कुरेण तन्मूलमात्मतत्त्वमस्तीत्यवगन्तुं शक्यम्। एतदेवाभिप्रेत्य च्छन्दोगा आमनन्ति—" अन्नेन सोम्य शुङ्गेनाऽऽपोमूलमन्विच्छाद्भिः सोम्य शुङ्गेन तेजोमूल-

---

१ ङ. योग्यत्व॰। २ ङ. ॰म्। तस्मा॰। ३ ङ. तदेवात्र। ४ ख. ग. च देह॰। ५ ख. घ. ॰ण दे॰। ६ ग. 'बोध उप॰'।

मन्विच्छ तेजसा सोम्य शुङ्गेन सन्मूलमन्विच्छ सन्मूलाः सोम्येमाः सर्वाः प्रजाः सदायतनाः सत्प्रतिष्ठाः " इति । तदेवमध्यारोपेणाद्वितीयस्याऽऽत्मतत्त्वस्यास्तित्वमात्रं सिद्धम् । तस्याध्यारोपस्यापवादेन तत्त्वस्येत्थंभावो वक्तुं शक्यते । तस्मात्स जातो भूतानीत्यारभ्य परोक्षप्रिया इव हि देवा इत्यन्तेन ग्रन्थेनाध्यारोपस्यापवादः संगृहीतः । तत्राध्यारोपभागे तस्य त्रय आवसथा इति वाक्येन शरीरान्तरसंचारोऽपि संग्रहेण प्रतिपादितः । तदेतत्पितृशरीरं मातृशरीरं स्वशरीरमित्येतदावसथत्रयं पञ्चमाध्याये विवरि[2]ष्यते । तत्राऽऽदौ पितृशरीररूपमावसथं दर्शयति*—

ॐ पुरुषे ह वा अयमादितो गर्भो भवति यदेतद्रेतः, इति ।

योऽयं शरीरं जिघृक्षुर्जीवात्मा सोऽयं पुरुषे पितृशरीरे प्रथमतो गर्भो भवति । न चात्र स्त्रीगर्भवदुदरवृद्ध्या सोऽभिव्यज्यते । किंतु यदेतत्पितृशरीरे सप्तमधातुरूपं रेतोऽस्ति तदेव गर्भ इत्युच्यते । तस्मिन्रेतसि जनिष्यमाणस्य जीवस्य प्रविष्टत्वात् । स्वर्गाद्वा नरकाद्वा वृष्टिद्वारा भूमौ समागतो जीवो व्रीहियवाद्यन्नद्वारा पितृशरीरे प्रविशति । एतच्च पञ्चाग्निविद्यायां प्रपञ्चेनाऽऽम्नातम् । तस्मिंश्च पुरुषशरीरेऽन्नरसशोणितमांसादिक्रमेण परिणते रेतस्यवस्थितो भवति । सोऽयं पु[3]रुषे गर्भ इत्युच्यते ।

तस्य गर्भस्य जन्मप्रकारं दर्शयति—

तदेतत्सर्वेभ्योऽङ्गेभ्यस्तेजः संभूतमात्मन्येवाऽऽत्मानं बिभर्ति तद्यदा स्त्रियां सिञ्चत्यथैनज्जनयति तदस्य प्रथमं जन्म, इति ।

पु[4]रुषे गर्भत्वेन व्यवस्थितं यदेतद्रेतोऽस्ति तदेतत्तस्मिन्पुरुषशरीर आपादमस्तकं सर्वेभ्योऽवयवेभ्यः सारभूतं स[5]त्संभूतं निर्गतं भवति । तच्च सर्वावयवनिर्गतं रेतो[6]रूपमन्नसारमात्मानं स्वस्यैव रूपान्तरभूतमात्मन्येव स्वशरीर एवासौ पुरुषो बिभर्ति पोषयति । तत्पोषितं रेतोऽग्निसंपर्केण घृतमिव कामाग्निना विलीनं सद्धृदये समागत्य व्यवस्थितं भवति । तादृशं रेतो यदर्तुकालीनगमनेन स्त्रीयोनौ गर्भाशये सिञ्चति, अथ तदानीमयं पुरुष एनज्जीवान्तराविष्टं रेतोरूपं शरीरं जनयति । तदेतद्रेतोनिःसरणरूपमस्य रेतस्यवस्थितस्य संसारिणो जीवस्य प्रथमं जन्मेत्युच्यते । तस्य त्रय आवसथा इत्युक्तानां मध्ये प्रथमादावसथात्पितृशरीररूपात्संपन्नमिति कृत्वा प्रथमं जन्म भवति ।

---

* एतदग्रे च. पुस्तके " अपक्रामन्तु गर्भिण्यः " इत्यधिकम् ।

---

१ ग. ङ. °भावोऽवगन्तुं श° । २ क. ङ. विचारयिष्य° । ३ क. ख. ग. °रुषग° । ४ ङ. °रुषग° । ५ क. ङ. °तं तत्सं° । ख. घ. °तं यत्सं° । च. °तं नि° । ६ ङ. °तोभूतं सा° । ७ च. °रूपं सा° ।

ननु स्त्रीशरीरे प्रविष्टं परकीयं रेतः स्त्रिया उपद्रवकारि स्याच्छरीरलग्नबाणादिवदित्याशङ्क्याऽऽह—

तत्स्त्रिया आत्मभूयं गच्छति यथा स्वमङ्गं
तथा तस्मादेनां न हिनस्ति, इति ।

स्त्रीयोनौ प्रविष्टं तत्पुरुषरेतस्तस्याः स्त्रिया आत्मभूयं स्वशरीरभावं गच्छति, यथा स्वमङ्गं हस्तादिकं न शरीरात्पृथग्भूतं तद्वत्। तस्मात्स्वशरीरत्वेनैकीभावात्कारणादेनां स्त्रियं न हिनस्ति, उदरलग्नबाणवद्धिंसां न करोति।

तद्गर्भद्वारेण स्त्रीपुरुषयोः परस्परमुपकार्योपकारकभावं दर्शयति—

साऽस्यैतमात्मानमत्र गतं भावयति सा
भावयित्री भावयितव्या भवति, इति ।

सा गर्भधारिणी स्त्र्यत्र गतं स्वशरीरे प्रविष्टमस्य पुरुषस्य रेतःसेकुरेतमात्मानं पुत्ररूपं भावयति परिपालयति। विरुद्धाशनादिपरित्यागोऽनुकूलान्नाद्युपयोगश्च परिपालनम्। यस्मात्सा स्त्री गर्भपरिपालनेन भावयित्री पुरुषस्यैव पालयित्री तस्मात्कारणात्तेन पुरुषेण[3] सा स्त्री भावयितव्याऽभीष्टान्नपानवस्त्रादिप्रदानेन पालयितव्या भवति।

स्त्रीपुरुषयोरुभयोरपि पुत्रं[4] प्रत्युपकारकत्वं दर्शयति—

तं स्त्री गर्भे बिभर्ति सोऽग्र एव कुमारं जन्मनोऽग्रेऽधिभावयति, इति ।

तं पुत्ररूपं गर्भं मातृरूपा स्त्र्यत्यन्तं प्रयासं सोढ्वा नव दश वा मासान्स्वोदरे धारयित्वा पोषयति। स च पिताऽग्र एव प्रसवात्प्रागेव निष्पन्नं कुमारं जन्मनोऽग्रे प्रसवादूर्ध्वमधिभावयति। अधिकत्वेन शास्त्रीयजातकर्मादिना संस्कारं करोति।

कुमारसंस्कारेण पितुरुपयोगं दर्शयति—

स यत्कुमारं जन्मनोऽग्रेऽधिभावयत्यात्मानमेव तद्भावयति, इति ।

पुत्रसंस्कार इति यदस्ति तेन पिता स्वस्यैव संस्कारं करोति। पुत्रस्य स्वदेहरूपत्वात्।

तथाचान्यत्र श्रूयते—

"पतिर्जायां प्रविशति गर्भो भूत्वा स मातरम्।
तस्यां पुनर्नवो भूत्वा दशमे मासि जायते" इति।
"आत्मा वै पुत्रनामाऽसि" इति च।

---

१ ङ. न स्वश॰। २ ङ. पुरुषरू॰। ३ क. ख. ग. घ. ॰ण स्त्री। ४ ङ. पुरुषं। ५ ङ. पुरुषरू॰।

ननु पुरुषस्योपनयनादिना स्वकीयसंस्कारः पूर्वमेव संपन्नः किमनेन पुत्रसंस्कारेण पुत्रोत्पादनेन चेत्यत आह—

एषां लोकानां संतत्या एवं संतता हीमे लोकाः, इति ।

पुत्रपौत्रादय[1] इमे जना लोकास्तेषां लोकानामविच्छेदाय[2] संस्कृतपुत्रोत्पादनम् । अनेन पित्रा स्वोत्पादिते पुत्रे संस्कृते सति तथैव पुत्रोऽप्यन्यं पुत्रमुत्पाद्य संस्करोति सोऽप्यन्यं पुत्रमित्येवमिमे लोका अविच्छिन्ना भवन्ति । अन्यथा विच्छिद्येरन् ।

मातृशरीरान्निर्गमनस्य पूर्वोक्तजन्मापेक्षया द्वितीयत्वं दर्शयति—

तदस्य द्वितीयं जन्म, इति ।

जनकस्य पुत्रप्रयुक्तमुपयोगं दर्शयति—

सोऽस्यायमात्मा पुण्येभ्यः कर्मभ्यः प्रतिधीयते, इति ।

अस्य पितुर्द्वावात्मानौ देहौ तयोर्मध्येऽयमात्मा पुत्ररूपो देहः पुण्येभ्यः कर्मभ्यः शास्त्रोक्तकर्मनिष्पादनार्थं प्रतिधीयते स्वस्य प्रतिनिधित्वेन गृहेऽवस्थाप्यते ।

ननु किमनेन प्रतिनिधिना स्वयमेव कुतो न करोतीत्यत आह—

अथास्यायमितर आत्मा कृतकृत्यो वयोगतः प्रैति, इति ।

अस्य पितुरितर आत्मा स्थविरो देहः कृतकृत्यः, कृतान्येतज्जन्मप्रयुक्तानि सर्वाणि कृत्यानि येनासौ कृतकृत्यः । लौकिकानां कुटुम्बपोषणादीनां शास्त्रीयाणामग्निहोत्रादीनां च निष्पादितत्वात्कृतकृत्यत्वम् । वयोगतो वयसा पूर्वकर्मसंपादितेनाऽऽयुषा हीनः प्रैति म्रियते। अतः पुत्रदेहेनैव पुण्यं कर्तव्यं न तु मृतेन पितुर्देहेन कर्तुं शक्यम् ।

पूर्वोक्तजन्मद्वयमपेक्ष्य जन्मान्तरं दर्शयति—

स इतः प्रयन्नेव पुनर्जायते तदस्य तृतीयं जन्म, इति ।

स वृद्धः पितेतोऽस्माज्जरठदेहात्प्रयन्नेव[3] निर्गच्छन्नेव स्वर्गे नरके मनुष्यलोके[4] वा स्वकर्मानुसारेण पुनर्जायते । न त्वस्माद्देहान्निष्क्रान्तस्य जन्मान्तराय कालव्यवधानमस्ति । अस्मिन्नेव शरीरे स्थित्वा मनसा देहान्तरं स्वीकृत्य पश्चादमुं देहं परित्यजति । यथा तृणजलूका मुखेन तृणान्तरमवष्टभ्य ततः पृष्ठभागमुपसंहरति तद्वत् । तथा च वाजसनेयिनः समामनन्ति—"तद्यथा

१ ग. 'पौत्रप्रपौत्रा' । २ ङ. पुनः । ३ क. 'त्रू गच्छ' । ४ क. 'र्गे लोके न' ।

तृणजलायुका[1] तृणस्यान्तं गत्वाऽन्यमाक्रममाक्रम्याऽऽत्मानमुपसंहरत्येवमेवायमात्मेदं शरीरं निहत्याविद्यां[2] गमयित्वाऽन्यमाक्रममाक्रम्याऽऽत्मानमुपसंहरति" इति । तद्यथोक्तं पुनर्जन्मरूपमस्य[3] संसारिण आत्मनस्तृतीयं जन्मेत्युच्यते । यद्यपि पूर्वोक्तं जन्मद्वयं पुत्रदेहस्येदं तु देहान्तरस्य तथाऽपि पितृपुत्रोपाध्योरेव भिन्नत्वादुपाध्युपलक्षितस्याऽऽत्मन एकत्वमभिप्रेत्यैकस्य[4] जन्मत्रयमित्युपचर्यते । यद्वा पितुः सकाशाद्रेतोरूपेण मातुः सकाशात्कुमाररूपेण च पुत्रे यज्जन्मद्वयमुदाहृतं तेनैव न्यायेन पितुरपि स्वकीयपितृमातृसकाशाज्जन्मद्वयमर्थादुक्तमित्यभिप्रेत्य[5] तदपेक्षया पितुरिदं तृतीयं जन्म । पुत्रस्य तु जन्मद्वयं साक्षाद्दृष्टं[6] पितृदृष्टान्तेन तु मरणादूर्ध्वं तृतीयं जन्म भविष्यति । एवं सर्वस्यापि जन्मत्रयं पुनः पुनरावर्तते । अनेन जन्मत्रयोपवर्णनेन संसाराद्विरक्तिरुपजायते । न हि मातृपितृमलद्वयरूपदेहस्य निरन्तरं धारणादन्यदधिकं जुगुप्सितं वैराग्यकारणमुदाहर्तुं शक्यम् ।

अत एव विष्णुपुराणे पठ्यते—

"स्वदेहाशुचिगन्धेन न विरज्येत यः पुमान् ।
विरागकारणं तस्य किमन्यदुपदिश्यते" इति ।

तस्यैतस्य जुगुप्सितस्य संसारस्य ज्ञानमन्तरेण विनाशाभावं तत्त्वज्ञानेन निवृत्तिं च द्योतयितुं मन्त्रमुदाहरति—

तदुक्तमृषिणा, इति ।

पुरुषे ह वा इत्यारभ्य तृतीयं जन्मेत्यन्तेन ग्रन्थेन संसारस्य यत्कष्टत्वमुपवर्णितम्, यच्च संसारनिवर्तकं तत्त्वज्ञानमुत्तरत्र विवक्षितं तदुभयमप्यर्थजातं[7] केनचिन्मन्त्रेणाभिहितम् ।

तमेतं[8] मन्त्रं पठति—

गर्भे नु सन्नन्वेषामवेदमहं देवानां जनिमानि विश्वा ।
शतं मा पुर आयसीररक्षन्नधः श्येनो जवसा निरदीयमिति, इति ।

अहं वामदेवाख्यो मुनिर्गर्भेऽनु मातुर्गर्भ एवावस्थितः सन्नेषामग्निवाय्वादित्यादीनां देवानां विश्वा जनिमानि सर्वाण्यपि जन्मान्यन्ववेदमनुक्रमेण विदितवानस्मि । मुखाद्वाग्वाचोऽग्निरित्यादिश्रुतिप्रतिपादितं परमात्मना संपादितं देवानां जन्म ज्ञातवानस्मि । औपनिषदमात्मज्ञानं मम संपन्नमित्यर्थः । अथ

१ घ. °जलूका । २ ङ. °लायूका । ३ ङ. °जननरू° । ४ ग. °स्य देहस्य सं° । ५ ग. °यमुक्त° । ६ ग. °क्षात्कृतं पि° । ७ ग. घ. °मर्थं° । ८ ग. °मेव म° ।

एतस्माज्ज्ञानोदयादधस्तान्मां वामदेवमायसीर्लोहनिर्मितशृङ्खलासमानाः शतं पुरः शतसंख्यानि शरीराण्यरक्षन्यथा कारागृहेऽवस्थापितं तस्करं प्रबलं बद्धशृङ्खलाः पलायनाद्रक्षन्त्येवं शतसंख्योपलक्षितान्यनन्तानि शरीराणि यथाऽहं मुक्तो न भवामि तथैवारक्षन्। इदानीं गुरुशास्त्रप्रसादाल्लब्धतत्त्वविद्यायुक्तोऽविद्यामयात्संसाराच्छ्येन इव जालं भित्त्वा जवसा निरदीयं त्वरया निर्गतोऽस्मि। इतिशब्दो मन्त्रसमाप्त्यर्थः।

अस्य मन्त्रस्य तात्पर्यं दर्शयति—

गर्भ एवैतच्छयानो वामदेव एवमुवाच स एवं विद्वान-स्माच्छरीरभेदादूर्ध्व उत्क्रम्यामुष्मिन्स्वर्गे लोके सर्वान्कामानाप्त्वाऽमृतः समभवत्समभवत् , * इति ।

इत्यैतरेयोपनिषद्यात्मषट्के चतुर्थः खण्डः ॥ ४ ॥

उपनिषत्क्रमेण द्वितीयाध्याये प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

इत्यैतरेयोपनिषदि द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

इति ऋग्ब्राह्मणारण्यकाण्डान्तर्गतद्वितीयारण्यके पञ्चमाध्याये प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

इत्यैतरेयब्राह्मणारण्यकाण्डे द्वितीयारण्यके पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

अहमिति मन्त्रे योऽभिहितः स वामदेवो मातृगर्भ एव शयानः सन्नेतत्पूर्वोक्तं मन्त्रार्थजातमेवमुवाच । स वामदेव एवं मन्त्रार्थोक्तप्रकारेणाऽऽत्मतत्त्वं विद्वान्प्रारब्धकर्मणि क्षीणे सत्यस्माच्छरीरभेदाद्देहविनाशादूर्ध्वमुत्तरकालेऽवस्थितः सर्वस्मात्संसारबन्धादुत्क्रम्यामुष्मिन्निन्द्रियागोचरे स्वर्गे सुष्ठु तत्त्वज्ञानेनार्जिते लोके स्वप्रकाशत्वेनावलोक्यमाने स्वरूपे सर्वान्कामांस्तैत्तिरीयोक्तान्सार्वभौमादिहिरण्यगर्भपर्यन्तान्सर्वानानन्दानाप्त्वा परमानन्दस्वरूपब्रह्मात्मत्वेन प्राप्यामृतो मरणरहितः समभवत् । यद्यपि गर्भे गुरुशास्त्रोपदेशो नास्ति तथाऽपि जन्मान्तरोपदेशस्य केनचित्प्रतिबन्धककर्मणा तदानीं प्रतिबद्धस्य गर्भे प्रतिबन्धक्षयमपेक्ष्य ज्ञानोत्पादकत्वं संभवति। तथा च भगवता व्यासेन सूत्रितम्—"ऐहिकमप्यप्रस्तुतप्रतिबन्धे तद्दर्शनात्" [ब्र० सू० अ० ३ पा० ४ सू० ५१] इति । प्रस्तुतप्रतिबन्धाभावे सति यस्मिञ्जन्मन्युपदेशस्तस्मिन्नेव जन्मनि ज्ञानं भवति । अन्यथा जन्मान्तरे । कुतः । वामदेवे तद्दर्शनादिति सूत्रार्थः । यद्यपि मुक्तौ कामा विषयानन्दा न सन्ति तथाऽपि विषयानन्दानां ब्रह्मानन्दैकदेशत्वेन तस्मिन्नन्तर्भावाद्ब्रह्मानन्दप्राप्त्या सर्वकामप्राप्तिरुपचर्यते । तत्त्वज्ञानिनो

* अत्र मूले—" यथास्थानं गर्भिण्यः । " इत्यधिकं वर्तते ।

१ ङ. च. °रीयप्रोक्ता° । २ ङ. च. °त्स्प्रबलक° । ३ ङ. च. °नन्दलेश° । ४ ग. °कलेश° ।

वर्तमानदेहपातादूर्ध्वं देहान्तरसंबन्धस्याभावेन देहप्राणवियोगरूपस्य मरणस्याप्रसक्तत्वादमृतत्वं द्रष्टव्यम् । समभवदित्यभ्यासोऽध्यायसमाप्त्यर्थः ॥

इत्यैतरेयोपनिषद्दीपिकायां द्वितीयारण्यके पञ्चमाध्याये
प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

इति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचितायामैतरेयोपनिषद्दीपिकायां द्वितीयारण्यके पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

अथाध्यारोपप्रकरणे तस्य त्रय आवसथा इतिवाक्येन पितृमातृस्वशरीररूपं संसरणार्थं स्थानत्रयं यदुक्तं तत्पुनः पञ्चमाध्याये वैराग्योत्पत्त्यर्थं पुरुषे ह वा इत्यादिना प्रपञ्चितम् । स जातो भूतान्यभिव्यैख्यदित्यादिनाऽपवादप्रकरणेन यत्तत्त्वज्ञानं संगृहीतं[1] यच्च वामदेवोदाहरणेन ज्ञानफलं संक्षिप्तं दर्शितं तदुभयं विशदी कर्तुं षष्ठाध्याय[2] आरभ्यते । तत्राऽऽत्मा वा इदमित्यध्यायेन सामान्यतस्तत्त्वमवगत्य पुरुषे ह वा इत्यध्यायोक्तजन्म[3]क्लेशविचारेण परं वैराग्यं प्राप्तानां जिज्ञासूनां विचारं दर्शयति—

ॐ कोऽयमात्मेति वयमुपास्महे कतरः स आत्मा, इति ।

आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीदितिश्रुतौ कश्चिन्निरुपाधिक आत्मा श्रुतः[4]। तथा "स एतमेव सीमानं विदार्यैतया द्वारा प्रापद्यतेति श्रुतौ कश्चित्सोपाधिक आत्मा श्रुतः । अयं तु प्रतिदिनं प्रतिक्षणमात्मेति यमुपास्महे स कः सोपाधिको निरुपाधिको वेत्यर्थः । उपासनं नाम नैरन्तर्येण तात्पर्यपुरःसरो व्यवहारः । अहं गच्छाम्यहमागच्छामि ममायं देहो ममेदं गृहमिति निरन्तरमादरेणाऽऽत्मव्यवहारो लोके दृश्यते । सोऽयमत्रोपासनत्वेनोपचर्यते । तथा स आत्मा श्रुतावात्मा वा इत्यादिना श्रुतः कतरः सोपाधिकनिरुपाधिकयोर्मध्ये कतरः कोऽसावित्यर्थः ।

ननु कतरः स आत्मेत्ययं विचारोऽस्तु श्रुत्यै(त्ये)कगम्यस्य तस्य विचारमन्तरेणानिश्चयात्, कोऽयमात्मेत्ययं तु विचारो न युक्तः, तस्याहंप्रत्ययगम्यत्वेन प्रसिद्धत्वादित्याशङ्क्य विचारहेतुमनेककोट्यात्मकं संशयं दर्शयति—

येन वा पश्यति येन वा शृणोति येन वा
गन्धानाजिघ्रति येन वा वाचं व्याकरोति
येन वा स्वादु चास्वादु च विजानाति
यदेतद्धृदयं मनश्चैतत्संज्ञानमाज्ञानं विज्ञानं प्र-
ज्ञानं मेधा दृष्टिर्धृतिर्मतिर्मनीषा जूतिः स्मृतिः

---

१ ङ. च. संक्षिप्य । २ ङ. षष्ठोऽध्या° । ३ ग. °योक्तं ज° । ४ ङ. °तः । स ।

संकल्पः क्रतुरसुः कामो वश इति, इति ।

यद्यप्यहंप्रत्ययगम्यश्चैतन्यरूप आत्मेति सामान्याकारेण प्रसिद्धिरस्ति तथाऽपि तद्विशेषे संशयो विद्यते। बाह्यान्तःकरणेषु सर्वेष्वपि चैतन्यं पृथक्पृथगभिव्यज्यते । यथा जलपात्रेषु प्रत्येकं सूर्यादिप्रतिबिम्बस्तद्वत् । तथासति चक्षुरिन्द्रियाभिव्यक्तचैतन्येन देहेन्द्रियादिसंघाताभिमानी लौकिकः पुरुषो नीलपीतादिरूपं पश्यति । अतो येन[1] वा[2] चाक्षुषचैतन्येन पश्यति तच्चैतन्यं किमात्मेत्येका कोटिः । तथा येन श्रोत्राभिव्यक्तचैतन्येन शब्दं शृणोति तत्किमात्मेति द्वितीया कोटिः । एवं घ्राणवाग्जिह्वादीन्द्रियाभिव्यक्तचैतन्यविशेषाणामात्मतत्त्वरूप[4]संदेहकोटित्वं द्रष्टव्यम् । चैतन्यस्यैव रूपरसादिज्ञापकत्वं कठवल्लीष्वाम्नायते—“येन रूपं रसं गन्धं शब्दान्स्पर्शांश्च मैथुनान् । एतेनैव विजानाति” इति। श्रोत्रादीन्द्रियद्वारा विषयग्राहकत्वमभिप्रेत्य तलवकारैरप्याम्नायते—“श्रोत्रस्य श्रोत्रं मनसो मनो यद्वाचो ह वाचं स उ प्राणस्य प्राणश्चक्षुषश्चक्षुः” इति । वाजसनेयिनोऽपि तत्तदिन्द्रियसाक्षिचैतन्येन तत्तदिन्द्रियद्वारकं विषयग्रहमभिप्रेत्य तत्तदिन्द्रियनाम्ना व्यवहारमामनन्ति—“प्राणस्य प्राणमुत चक्षुषश्चक्षुरुत श्रोत्रस्य[5] श्रोत्रमन्नस्यान्नं मनसो ये मनो विदुः” इति। बाह्येन्द्रियाभिव्यक्तचैतन्येष्वात्म[6]तत्त्वसंशयं दर्शयित्वाऽन्तःकरणद्वयतद्वृत्तिविशेषाभिव्यक्तचैतन्येष्वात्मतत्त्वसंशयमभिप्रेत्य यदेतद्धृदयमित्यादिना तत्तदुपाधिकस्वरूपमुपन्यस्यते । तत्र हृदयं बुद्धिः सा चाऽऽत्मनि कर्तृत्वादिधर्मारोपसाधनत्वादन्तःकरणमित्युच्यते। तस्य च बुद्धिविशिष्टस्य कर्तुरात्मनो रूपादिविषयसंकल्पविकल्पादिसाधनं मन इत्युच्यते । बुद्धिमनसोर्द्वयोरन्तःकरणविशेषयोः समुच्चयार्थश्चकारः । एतदेवान्तःकरणद्वैविध्यमभिप्रेत्य तैत्तिरीयके—“तस्माद्वा एतस्मान्मनोमयादन्यो[7]ऽन्तर आत्मा विज्ञानमयः” इति कोशद्वयमुपन्यस्तम् । तस्य च मनसो वृत्तिविशेष[9] एतत्संज्ञानमित्यादिना प्रपञ्च्यते । यन्मनोऽस्त्येतदेव वृत्तिरूपेण परिणतं सत्संज्ञानमित्युच्यते । सम्यगिदं वस्त्विति ज्ञप्तिः संज्ञानम् । आज्ञानमाज्ञप्तिरीश्वरभावः । विज्ञानमिदमस्माद्विशिष्टमित्येवमादिविवेकः । प्रज्ञानं ग्रन्थार्थादावुन्मेषः । मेधा ग्रन्थतदर्थधारणा । दृष्टिश्चक्षुर्द्वारा रूपोपलब्धिहेतुर्मनोवृत्तिः । धृतिर्धैर्यं प्राप्तायामप्यापदि तद्विशेषगणनाराहित्यम् । मति[10]र्मननं राजकार्याद्यालोचनम् । मनीषा तत्र स्वातन्त्र्यम् । जूतिर्जवः प्राप्तकार्येषु मनसो व्यग्रता । यद्वा जूतिर्म-

१ ग. ङ. °न्न चा° । २ च. वा चक्षुश्चैत° । ३ ख. घ. श्रोत्रेन्द्रियाभि° । ४ ग. °पत्वसं° । ५ ख. ग. ङ. श्रोत्रं मन° । ६ ख. ग. °त्मसं° । घ. °त्मतत्वसं° । ७ च. °शेषा ए° । ८ च. °श्च्यन्ते । य° । ९ क. ख. ग. घ. °तं तत्सं° । १० क. ख. ग. घ. °ननरा° ।

नसो रोगादिजनितदुःखित्वम्। स्मृतिरनुभूतार्थवस्तुस्मरणम्। संकल्पोऽसमीचीनेऽपि वस्तुनि सम्यक्त्वेन कल्पनम्। क्रतुरवश्यं करिष्यामीत्यध्यवसायः। असुः प्राणनादिजीवनक्रियानिमित्ता वृत्तिः। कामोऽसंनिहितविषयाकाङ्क्षा। वशः स्त्रीव्यतिकराद्यभिलाषः। इतिशब्दः प्रदर्शनार्थः। इत्येवमाद्या अन्येऽपि सात्त्विकराजसतामसवृत्तिभेदा बहवो विचक्षणैर्द्रष्टव्याः। अत्र सर्वत्र किमेतद्वृत्त्युपहितं चैतन्यमात्मेत्येवं संशयकोटयो योजनीयाः।

इत्थं संशयमुपन्यस्य निर्णयं दर्शयति—

सर्वाण्येवैतानि प्रज्ञानस्य नामधेयानि भवन्ति, इति।

येन वा पश्यतीत्यादिना क्रतुरसुः कामो वश इत्यन्तेन ग्रन्थेन यान्युपन्यस्तान्येतान्येव सर्वाण्यपि तत्तद्वृत्त्युपाधिद्वारोपलक्षितस्य प्रज्ञानस्य शुद्धचैतन्यस्य नामधेयानि संपद्यन्ते। प्रकृष्टं ज्ञानं प्रज्ञानं चैतन्यं, [तस्य] हि स्वतो निर्मलत्वात्प्रकृष्टस्यैवाधमोपाधिसंपर्कवशादपकर्षः प्रतीयते। यदा तूपाधिविशिष्टत्वं परित्यज्य तत्तदुपाधिभिरुपलक्षितं शाखाचन्द्रन्यायेन विविच्यते तदानीमुपाधिकृतस्यापकर्षस्याभावात्प्रकर्ष एव परिशिष्यते। तच्च प्रकृष्टं चैतन्यं सर्वेष्वप्युक्तोपाधिष्वनुगतमिति कृत्वा तस्यैव मुख्यमात्मत्वमिति निर्णयः। उपाधिविशिष्टस्य न मुख्यमात्मत्वं शुद्धचैतन्यस्यैव मुख्यात्मत्वमित्ययमेव विवेको बृहदारण्यके—"स एष इह प्रविष्टः" इत्यादिना प्रविष्टं जीवात्मानं प्रकृत्यैवमाम्नायते—"तं न पश्यन्त्यकृत्स्नो हि स प्राणन्नेव प्राणो नाम भवति वदन्वाक्पश्यंश्चक्षुः शृण्वञ्श्रोत्रं मन्वानो मनस्तान्यस्यैतानि कर्मनामान्येव" इति। अयमर्थः—देहे नखाग्रपर्यन्तं प्रविष्टं ज्ञानक्रियाशक्त्युपाधिकं तमात्मानं विवेकिनः पुरुषाः स्वात्मतया न पश्यन्ति। हि यस्मात्स आत्मोपाधिविशिष्टः कृत्स्नो न भवति तस्मान्न मुख्यात्मत्वम्। अकृत्स्नत्वमेव कुत इति चेत्तदुच्यते। प्राणन्नेव श्वासं कुर्वन्नेव प्राणोपाधिविशिष्टतया प्राणनामको भवति। न चासौ वागाद्युपाधिविशिष्टेष्वनुगच्छति। एवं वागादिष्वप्येकैकोपाधिना विशिष्ट इतरत्र नानुगच्छति। अभिवदनकाल एव वागुपाधिकः। रूपदर्शनकाल एव चक्षुरुपाधिकः। एवमितरत्रापि। कथं तह्यात्मनः कृत्स्नत्वमित्याकाङ्क्षायां प्राणवागाद्युपाधिवैशिष्ट्यपरित्यागे सति कृत्स्नत्वमित्ययमर्थो बृहदारण्यक एवाऽऽम्नातः—"आत्मेत्येवोपासीतात्र ह्येते सर्व एकं भवन्ति" इति। एवमाद्युपाधिषु चैतन्यविशेषास्ते सर्वेऽपि निरुपाधिक आत्मन्यन्तर्भव-

---

१ ङ. च. प्राणादि॰। २ घ. ङ. ॰व्यवस्थाकारा॰। ३ ख. घ. अन्या अपि। ४ ख. घ. ॰सभेदा वृत्तयो वि॰। ५ ख. घ. प्रत्यै॰। ६ ख. घ. एकं भ॰।

न्तीति। यथा जलपात्रगताः सूर्याः सर्वेऽपि तत्कल्पनाधिष्ठानभूते मुख्ये सूर्येऽन्तर्भवन्ति तद्वत्।

तदेवं कोऽयमात्मेत्येतस्मिंस्त्वंपदार्थविचारे निरुपाधिकं साक्षिचैतन्यं प्रज्ञानशब्दाभिधेयमात्मेति निर्णयोऽभिहितः। अथ कतरः स आत्मेत्येतस्मिंस्तत्पदार्थ विचारे निर्णयं दर्शयति—

एष ब्रह्मैष इन्द्र एष प्रजापतिरेते सर्वे देवा इमानि च पञ्च महाभूतानि पृथिवी वायुराकाश आपो ज्योतींषीत्येतानीमानि च क्षुद्रमिश्राणीव बीजानीतराणि चेतराणि चाण्डजानि च जारुजानि च स्वेदजानि चोद्भिज्जानि चाश्वा गावः पुरुषा हस्तिनो यत्किंचेदं प्राणि जङ्गमं च पतत्रि च यच्च स्थावरं सर्वं तत्प्रज्ञानेत्रम्, इति।

ब्रह्मादिस्थावरान्तं यज्जगदस्ति तत्सर्वं प्रज्ञानेत्रम्। निरुपाधिकत्वेन प्रकृष्टा ज्ञप्तिः प्रज्ञा, नीयते सर्वं जगदनेनेति सृष्टिस्थितिप्रलयव्यवहाराणां मूलकारणं नेत्रं, प्रज्ञैव नेत्रं यस्य जगतस्तत्प्रज्ञानेत्रम्। अशेषजगतो मूलकारणभूतं यच्चैतन्यं तदेव कतरः स आत्मेत्यस्मिंस्तत्पदार्थविचारे मुख्यात्मत्वेन निर्णेतव्यमिति तात्पर्यार्थः। एष ब्रह्मेत्यनेन पुंलिङ्गब्रह्मशब्देन "हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे" इत्यादिशास्त्रप्रसिद्धः प्रथमशरीरी विवक्षितः। तस्य शास्त्रप्रसिद्धिं द्योतयितुमेतच्छब्दः। इन्द्रो देवराजः। प्रजापतिः पूर्वोक्तेन्द्रियतदभिमानिदेवतात्मको[1] विराड्देहः। सर्वे देवा अग्निवाय्वादयः। पृथिव्यादीनि पञ्च महाभूतानि प्रसिद्धानि। इमानि पञ्च महाभूतानीत्येतस्य[2] वाक्यस्य पृथिवीत्यारभ्येत्येतानीत्यन्तं[3] विवरणम्। इमानि चान्यानि क्षुद्रैरल्पकैर्मशकपिपीलिकादिदेहैर्मिश्राणि। इवशब्दोऽनर्थकः। बीजानि कारणानि। मनुष्यादिपिपीलिकान्ताः सर्वे देहाः स्वयं पञ्चभूतकार्याः[4] सन्तः सजातीयदेहान्तरहेतुत्वेन बीजशब्दाभिधेयाः। तेषां बीजानां नानाजातीयत्वमितराणि चेतराणि चेत्यनेन प्रतिज्ञायते[5]। परस्परविलक्षणबहुभेदयुक्तानीत्यर्थः। अण्डजानीत्यादि[6] प्रतिज्ञातमेव नानात्वं प्रपञ्च्यते। पक्षिसर्पादीन्यण्डजानि। जारुजानि जरायुजानि मनुष्यगवादीनि। कृमिदंशादीनि स्वेदजानि। तरुगुल्मादीन्युद्भिज्जानि। यथोक्तेष्वेव जरायुजानामश्वा गावः पुरुषा हस्तिन इत्युदाहृत्य प्रदर्शनम्। उक्तानामनुक्तानां च संक्षेपेणोपसंग्रहार्थं यत्किंचेदं प्राणीत्यादि वाक्यम्।

यदेतज्जगदुत्पत्तिस्थितिलयकारणत्वं[7] चैतन्यस्य प्रज्ञानेत्रमितिपदेन संगृह्योक्तं तदेव विवृणोति—

प्रज्ञाने प्रतिष्ठितं प्रज्ञानेत्रो लोकः प्रज्ञा प्रतिष्ठा, इति।

---

१ क. ग. °वतोत्पादको। २ ख. घ. °स्य पृ°। ३ ख. घ. °रभ्यैता°। ४ ग. घ. °कार्यभूताः स°। ५ क. ख. ग. घ. °ज्ञायेत। प°। ६ क. ङ. °दिना प्र°। ७ ख. घ. °णत्वेन चै°।

प्रज्ञाने निरुपाधिकचैतन्ये पूर्वोक्तं सर्वं जगत्प्रतिष्ठितं रज्ज्वां सर्पादिवदारोपितम्। अनेनोत्पत्तिहेतुत्वमुक्तम्। लोकः सर्वप्राणिसमूहः प्रज्ञानेत्रः प्रज्ञा चैतन्यमेव नेत्रं व्यवहारकारणं यस्यासौ प्रज्ञानेत्रः। अनेन स्थितिहेतुत्वमुक्तम्। प्रज्ञा चैतन्यं प्रतिष्ठा लयस्थानं प्रतितिष्ठति विलीयतेऽत्रेति व्युत्पत्तेः। अनेन संहारहेतुत्वमुक्तम्[1]। एतावता शाखान्तरप्रसिद्धं[2] जगज्जन्मस्थितिलयकारणत्वाख्यं ब्रह्मणस्तटस्थलक्षणमुक्तं भवति। एतत्तु[3] लक्षणं तैत्तिरीया विस्पष्टमामनन्ति—"यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते। येन जातानि जीवन्ति। यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति। तद्विजिज्ञासस्व। तद्ब्रह्म" इति।

तदेवं विचारद्वयेन तत्त्वंपदार्थौ शोधितौ। अथ महावाक्येन तत्त्वंपदार्थयोरैक्यं दर्शयति—

प्रज्ञानं ब्रह्म, इति।

सर्वाण्येवैतानि प्रज्ञानस्य नामधेयानि भवन्तीतिवाक्येन देहेन्द्रियादिसाक्षिरूपं यत्प्रज्ञानं त्वंपदार्थरूपं निर्णीतं तदेवैष ब्रह्मेत्यादिवाक्येन जगत्कारणतया निर्णीतं परं ब्रह्म[4] नानयोरीषदपि भेदोऽस्ति। अहंप्रत्ययगम्यत्वाकारेण यदा विवक्ष्यते तदा जीव इत्युच्यते। यदा तु शास्त्रप्रतिपाद्यत्वाकारो विवक्षितस्तदानीं ब्रह्मेत्यभिधीयते। अतो व्यवहारभेदमात्रं न तु तत्त्वतो भेदोऽस्ति। न चैवं सति पुनरुक्तिप्रसङ्गः[5]। अब्रह्मत्वपरोक्षत्वयोर्व्यावर्त्ययोर्भेदेन पदद्वयोपयोगात्।

एतच्च वाक्यवृत्तौ विस्पष्टमभिहितम्—

"प्रत्यग्बोधो य आभाति सोऽद्वयानन्दलक्षणः।
अद्वयानन्दरूपश्च प्रत्यग्बोधैकलक्षणः॥
इत्थमन्योन्यतादात्म्यप्रतिपत्तिर्यदा भवेत्।
अब्रह्मत्वं त्वमर्थस्य व्यावर्तेत तदैव हि॥
तदर्थस्य च पारोक्ष्यं यद्येवं किं ततः शृणु।
पूर्णानन्दैकरूपेण प्रत्यग्बोधोऽवतिष्ठते[6]" इति॥

इत्थं चतुर्थाध्याये स जातो भूतान्यभिव्यैख्यदित्यादिनाऽपवादप्रकरणेन संगृहीतमात्मतत्त्वमस्मिन्नध्याये तत्त्वंपदार्थविचारमुखेन(ण)[7] प्रपञ्चितम्। अथ तत्त्वज्ञानफलं दर्शयति—

स एतेन प्रज्ञेनाऽऽत्मनाऽस्माल्लोकादुत्क्रम्यामुष्मिन्स्वर्गे

१ क. ख. ग. घ. °मुक्तं भवति। ए°। २ क. ख. ग. घ. °द्धं च ज°। ३ ङ. एतच्च ल°। च. एवं तु ल°। ४ ख. ग. घ. ङ. च. °ह्म न चान°। ५ व. °रुक्तप्र°। ६ ख. घ. °वशिष्यते। ७ क. ख. ग. °मुख्येन।

लोके सर्वान्कामानाप्त्वाऽमृतः समभवत्समभवत्, इति ।

इत्यैतरेयोपनिषद्यात्मषट्के पञ्चमः खण्डः ॥ ५ ॥

उपनिषत्क्रमेण तृतीयाध्याये प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

इत्यैतरेयोपनिषदि तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

इति ऋग्ब्राह्मणारण्यकाण्डान्तर्गताद्वितीयारण्यके षष्ठाध्याये प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

इत्यैतरेयब्राह्मणारण्यकाण्डे द्वितीयारण्यके षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

यः पुमान्प्रज्ञातं ब्रह्मेत्येवं जानाति स पुमानेतेन प्रज्ञेनाऽऽत्मना चैतन्यस्वरूपेण स्वयमाविर्भवति। तत[1] ऊर्ध्वं च विदेहमुक्तिं प्रतिपद्यते। तन्मुक्तिप्रतिपादकमस्माल्लोका[2]दिति वाक्यं पूर्वस्मिन्पञ्चमाध्याये व्याख्यातम्। तस्यैव वाक्यस्य व्याख्यातस्य पुनरप्यत्रोक्तिस्तत्त्वविद्योपसंहारार्था। समभवदित्यभ्यासोऽध्यायसमाप्त्यर्थः ॥

इत्यैतरेयोपनिषद्दीपिकायां द्वितीयारण्यके षष्ठाध्याये प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

इति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचितायामैतरेयोपनिषद्दीपिकायां द्वितीयारण्यके षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

षष्ठे तत्त्वविद्यां परिसमाप्य सप्तमे शान्तिकरं मन्त्रं पठति—

ॐ वाङ्मे मनसि प्रतिष्ठिता मनो मे वाचि प्रतिष्ठितमाविरावीर्म एधि वेदस्य म आणी स्थः श्रुतं मे मा प्रहासीरनेनाऽधीतेनाहोरात्रान्संदधाम्यृतं वदिष्यामि सत्यं वदिष्यामि तन्मामवतु तद्वक्तारमवत्ववतु मामवतु वक्तारमवतु वक्तारम्, इति ।

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ।

इत्यैतरेयोपनिषद्यात्मषट्के षष्ठः खण्डः ॥ ६ ॥

उपनिषत्क्रमेण चतुर्थाध्याये प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

इत्यैतरेयोपनिषदि चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

इति ऋग्ब्राह्मणारण्यकाण्डान्तर्गतद्वितीयारण्यके सप्तमाध्याये प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

इत्यैतरेयब्राह्मणारण्यकाण्डे द्वितीयारण्यके सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

यथोक्ततत्त्वविद्याप्रतिपादकग्रन्थपाठे प्रवृत्ता मदीया वाक्सर्वदा मनसि प्रतिष्ठिता, मनसा यद्यच्छब्दजातं विवक्षितं तदेव पठति। मनश्च मदीयं वाचि

---

१ ङ. च. तदूर्ध्वं वि॰। २ ख. ग. घ. ॰दित्यादिरूपं वा॰।

प्रतिष्ठितम्, यद्यद्विद्याप्रतिपादकत्वेन वक्तव्यं शब्दजातमस्ति तदेव मनसा विवक्ष्यते। एवमन्योन्यानुगृहीते वाङ्मनसे विद्यार्थग्रन्थं साकल्येनावधारयितुं शक्नुतः। मनसः सावधानत्वाभावे सुप्तोन्मत्तप्रलापादिवद्यत्किंचिदसंगतं ब्रूयात्। तथा च वाचः पाटवाभावे सति गद्गदरूपया वाचा विवक्षितं सर्वं यथावन्नोच्चार्यते। अतस्तयोरन्योन्यानुकूल्यमस्त्वित्येवं प्रार्थ्यते। आविःशब्देन स्वप्रकाशं ब्रह्मचैतन्यमुच्यते। प्रज्ञानशब्देन व्यवहृतत्वात्तस्याऽऽविर्भूतरूपत्वम्। तथाविध हे आत्मन्मे मदर्थमाविरेधि। अविद्यावरणापनयेन प्रकटी भव। हे वाङ्मनसे मे मदर्थं वेदस्य यथोक्ततत्त्वविद्याप्रतिपादकस्य ग्रन्थस्याऽऽणी स्थ आनयनसमर्थे भवतम्। मे श्रुतं मया श्रोत्रेणावगतं ग्रन्थतदर्थजातं मा प्रहासीर्मां परित्यजतु विस्मृतं मा भूदित्यर्थः। अनेनाऽऽधीतेन ग्रन्थेन विस्मरणरहितेनाहोरात्रान्संदधामि संयोजयामि। अहनि रात्रौ चाऽऽलस्यं परित्यज्य निरन्तरं पठामीत्यर्थः। अस्मिन्पठिते ग्रन्थ ऋतं परमार्थभूतं वस्तु वदिष्यामि, विपरीतार्थवदनं कदाचिदपि मा भूदित्यर्थः। ऋतं मानसं सत्यं वाचिकं मनसा वस्तुतत्त्वं विचार्य वाचा वदिष्यामीत्यर्थः। तन्मया वक्ष्यमाणं ब्रह्मतत्त्वं मां शिष्यमवतु सम्यग्बोधेन पालयतु। तथा तद्ब्रह्मतत्त्वं वक्तारमाचार्यमवतु बोधकत्वसामर्थ्यप्रदानेन पालयतु। पुनरप्यवतु मामित्युक्तिः फलविषया। पूर्वं साधनकाले शिष्याचार्ययोः पालनं प्रार्थितम्। इदानीं फलकालेऽपि प्रार्थ्यते। तत्र शिष्यस्याविद्याकार्यनिवृत्तिः फलम्। आचार्यस्य तु तादृशशिष्यदर्शनेन विद्यासंप्रदायप्रवृत्तिप्रयुक्तः परितोषः फलम्। अनेन मन्त्रपाठेन विद्योत्पत्तेः पुरा विद्याप्रतिबन्धका विघ्नाः परिह्रियन्ते। विद्योत्पत्तेरूर्ध्वमसंभावनाविपरीतभावनोत्पादका विघ्नाः परिह्रियन्ते। अवतु वक्तारमित्यभ्यासोऽध्यायसमाप्त्यर्थो द्वितीयारण्यकसमाप्त्यर्थश्च॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन्।
पुमर्थांश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः॥ १॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यविद्यारण्यमुनिविरचितायामैतरेयोपनिषद्दीपिकायां द्वितीयारण्यके सप्तमोऽध्यायः॥ ७॥

इति द्वितीयारण्यकं समाप्तम्॥ २॥

समाप्ता चेयमैतरेयोपनिषद्दीपिका।

---

१ क. °द्यार्थं प्र°। २ ङ. °वे वागिन्द्रियं सु°। ३ ङ. °र्थः। तस्मि°। ४ ख. घ. °चिकमधिकं म°। ५ ख. घ. °र्थः काले शिष्याचार्ययोः पालयामीत्यर्थः। त°। ६ क. ख. ग. घ. च. °युक्तप°। ७ ख. घ. °वनारूपा वि°।